

NÁMA HATTA

zima 2019 • časopis hnutí Hare Krišna

Těm druhým
Očišťování srdce
Manžel a manželka
Hare Krišna prezidentkou USA?

Pádajátrá 2018

Obsah

SERIÁL

- 4 „What is the Difficulty?“
- Šruta Kírti dás

PŘEDNÁŠKA

- 8 Cesta ke štěstí
- Šrila Prabhupáda

PÁDAJÁTRÁ

- 12 Pádajátrá 2018
- Nrisinha Čaitanja dás

VZDĚLÁVÁNÍ

- 14 Vyučování vědy z vědecké
perspektivy 17
- Aruddha déví dásí

FILIZOFIE V PRAXI

- 20 Manžel a manželka
- Ačjuta Gótra dás

SVATÉ JMÉNO

- 24 Očišťování srdce
- bhakta Mádhava Smullen

VĚDA

- 28 Vědecké základy vědomí
Krišny 3
- Bhakti Svarúpa
Dámódara Svámí

SPOLEČNOST

- 30 Hare Krišna prezidentkou
USA?
- Džalángí déví dásí

KRIŠNA KATHA

- 32 Věnu Gítá - Dokonalost očí
4.1
- Šivarám Svámí

VZPOMÍNKA

- 36 Těm druhým
- Rádhiká Sundarí déví dásí

RECEPT

- 40 Zimní muffinky
- Kasturí Maňžari déví dásí

zakladatel-áčárja Šrí Šrímada A. Č.
Bhaktivédánta Svámí Prabhupáda
Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny

Vydavatel

CENTRUM PRO VĚDESKÁ STUDIA
Lužce 48, Karlštejn 267 18
www.harekrsna.cz
www.harekrsna-luzce.cz
www.govindashop.cz
www.govinda.cz

REDAKTORKA: Džalángí déví dásí
736 245 446, jalangi@email.cz

SAZBA: Madhu Pandit dás

KOREKTURY: Hémalatá Thákuráni déví dásí

PŘEDPLATNÉ: Íšání déví dásí
774 919 977, jimkrupicka@cmail.cz

SPOLUPRACOVALI:

ANANTA VRINDÁVAN DÁS, BHAKTA BOB VARGA,
BHAKTIN DORIS DRIENOVÁ, GAURAVÁNÍ DÉVÍ DÁSÍ,
HÉMALATÁ THÁKURÁNÍ DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTA JAN
DRYÁK, KANDARPA MAŇŽARÍ DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTA
MIROSLAV CIGÁNEK, NITJA LILÁ DÉVÍ DÁSÍ, NITJA
TRIPTA DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTA OLDŘICH JANOTA,
BHAKTA PATRICK KLEN, PRAHLÁD NRISINHA DÁS,
PUNJA PÁLAKA DÁS, RÁDHIKÁ RAMANA DÁS,
RÁSABIHÁRÍ DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTA SANÁTAN BAUER,
SANKÍRTAN DÁS, BHAKTIN SARASVATÍ BAUEROVÁ,
SARVÁSUKHA DÁS, BHAKTA VANŠÍ GÓPAL VOJKOV-
SKÝ, BHAKTIN VÁRUNÍ OHEMENG

V časopise jsou použity obrazové
podklady z BBT
Čtvrtletník Nāma Hatta, 23. ročník, č. 1
Vydáno zima 2019
Registrační číslo MK ČR E 16036

Príspevky na vydávání časopisu
můžete zasílat na adresu vydavatele
nebo na účet časopisu:
2401331184 / 2010

Kde nás najdete

Centrum pro védská studia,
Lužce 48, Karlštejn, 267 18
tel. 311 516 558, 736 107 009
www.harekrsna-luzce.cz

Farma Krišnúv dvůr,
Městečko u Benešova č. 1,
Postupice, 257 01,
tel. 317 796 008, 603 700 512
www.krisnuvdvur.cz

**Hare Krišna centrum
Harinám Mandir,**
Zenklova 107, Praha 8, 180 00,
tel. 603 205 991
facebook.com/harinama.mandir

**Kazatelské centrum
Prabhupád bhavan,**
Durdřákova 34, Brno sever, 613 00
tel. 604 472 982, 731 445 474
www.bhavan.cz

Náma Hatta centrum Čakra,
Lutotín 7, Kostelec na Hané,
798 41
tel. 731 154 233

Kazatelské centrum Hari-dhám,
tel. 603 958 447
www.haridham.cz

Farma Nava Gókula,
Skavsko 518, Morkovice-Slížany
tel. 605 732 154

VEGETARIÁNSKÉ RESTAURACE
Góvinda, Soukenická 27, Praha 1
tel. 605 700 872
www.govindarestaurace.cz

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8
tel. 284 823 805
www.govinda-vegclub.cz

Balaráma, Orlická 9, Praha 3
tel. 222 947 365
www.balarama.cz

Góvinda, Husova 464, Benešov
tel: 731 761 831
www.govindabene.cz

Hare Krišna,

stála jsem u svého oblíbeného Palládia a rozdávala knížky. Vtom ke mně přišel blondák se strništěm na tváři. „Já znám tyhle knížky,“ povídá. „Ano? A jak se vám líbily?“ ptám se. „Nelíbily!“ kroutí nesouhlasně hlavou. „Japato?“ já na to po plzeňsku. „Von tam říká, že máme jíst psy a kočky,“ klofe rozhořčeně ukazovákem do nápisu Šrí Šrímad A. Č. Bhaktivédánta Svámí na dolní hraně knížky. „To není úplně přesné,“ odpovídám. „Říká, že nemáme jíst VŮBEC žádná zvířata. On nikdy žádné v životě nejedl a ani my je nejíme. Ale když už někdo musí za každou cenu někoho zabít a sníst, tak navrhuje, ať to není kráva, která je pro lidi jak matka. Ať je to raději pes nebo kočka, když už to musí být,“ říkám mu. „Já jsem kočkař. Nechápu, proč by měl někdo zabíjet a jíst kočky,“ vysvětluje. „Já jsem už i vegetarián. S tímhle prostě nemůžu souhlasit.“ V hlavě mi tuklo slovíčko už. „A když jste četl tu knížku, tak UŽ jste byl vegetarián?“ ptám se. „Na tom nezáleží,“ tvrdí mi on. „No dobře, ale byl jste, nebo ne?“ nechám se odbýt. „Tou dobou ještě ne,“ připouští. „A není možné, že to, jak jste se tenkrát rozčílil, že se něco ve vašem srdci pohnulo a vy jste si uvědomil, že MÁ pravdu? Někdy je potřeba říct věci hodně ostře, aby nám došlo, o co doopravdy jde. Abychom si uvědo-

mili, že je otrěsné zabíjet zbytečně nevinná zvířata...“ dívám se na něho zpytavě. Sleduje mě pár měkkých, modrošedých očí. Úplně vidím, jak mu to v hlavě „šrotuje“. Pak s jemným úsměvem vyndává peněženku a dává mi stovku. „Tady, vezměte si. Děláte dobrou věc.“ Zlehka mě poklepe na rameni. „Ta knížka je vlastně dobrá,“ pronásí s vážnou tváří a mizí v davu. Dívám se za ním a v duchu blahopřáním Šrílu Prabhupádu za to, s jakou expertízou dokáže měnit životy lidí. Tady stačila jedna věta, aby se blondákův život oprostil od hříšných reakcí za zabíjení zvířat. Přinejmenším. A kdoví od čeho ještě. Jedna jediná věta! Šríla Prabhupáda kí džaj!!

Vaše služebnice
Džalángí déví dásí

Zveme vás!

na **středeční program** v Góvindě,
od 18 hodin – Soukenická 27, Praha 1

na **nedělní hostinu** v chrámu Lužce,
od 14 hodin – Lužce 48, Karlštejn

a do dalších chrámů, středisek a restaurací hnutí
Hare Krišna po celé České republice

Uctívání Božstev musí být prvotřídní

11. února, 1975, ISKCON Mexico City, Mexiko

Byl jako Krišnův inspektor

Přistání v Mexico City se ukázalo být výjimečným zážitkem. Oddaní přivítali Šrílu Prabhupádu s poctami, hodnými jeho postavení transcendentálního vyslance z Gólóky Vrindávanu. Prabhupáda obešel všechny svět-ské celní a letištní kontroly a kráčel z letadla přímo k čekající limuzíně. Oddaní se rovněž postarali o to, aby při průjezdu městem cestou do chrámu provázela Prabhupádovo auto policejní eskorta. Byla to velmi příjemná změna ve srovnání s úmornou zkušeností, kterou jsme na letištích prožívali běžně. Na jiných mezinárodních letištích jsme byli zvyklí, že při průchodu přes celní a pasové kontroly se s námi zachází jako s potenciálními zločinci.

Cestou do chrámu Šríla Prabhupáda toto mexické zacházení pro VIP ocenil. Hridajánanda Mahárádž, dychtivý potěšit Jeho Božskou Milost ještě víc, využil této příležitosti a seznámil Prabhupádu s vynikajícími výsledky, kterých dosáhla španělská pobočka BBT. Do španělštiny byla přeložena celá řada knížek a jejich distribuce probíhala ve velkém. Šrílu Prabhupádu tato zpráva o úspěšném šíření Pánovy slávy očividně rozradostnila.

Po příjezdu do chrámu šel Šríla Prabhupáda na daršan k Božstvům a poté požádal o Jejich mahá prasádam. Při jeho putování od chrámu k chrámu to patřilo k jeho běžné praxi. Vždy se osobně zajímal o to, jak jsou Božstva uctívána. Byl jako Krišnův inspektor dohlížející na to, aby jeho děti prováděly uctívání Božstev patričným způsobem.

Po ochutnání mahá prasádam Šríla Prabhupáda prohlásil: „Toto mahá prasádam je příšerné. Uctívání Božstev zde nesplňuje základní standard. Je důležité uctívat Božstva, jak se patří.“ Znovu pak zdůraznil: „Prvotřídní uctívání Božstev je stejně důležité jako distribuce knih.“

Byl jsem šokován. Nikdy předtím jsem v žádném chrámu neslyšel, že by Šríla Prabhupáda uctívání Božstev kritizoval. Oddaných, kteří měli na starosti vaření, mi bylo líto, ale chápal jsem, že přišel čas, aby dostali laskavé poučení. To bude něco, na co nikdy nezapomenou. Přemýšlel jsem o Prabhupádově vztahu s Božstvy. Svýma světskýma očima

jsem vnímal krásu Jejich podoby, ale vztahu, jaký s Nimi Prabhupáda má, jsem porozumět nedokázal. Někdy jsem si zkoušel představit, jaké to může být, mít daršan Božstev a vidět Krišnu tak, jak to nepochybně prožíval Šríla Prabhupáda. Musíme pochopit, zdůrazňoval nám, že Krišna se od své podoby v chrámové místnosti nijak neliší. Laskavě nám to připomínal znovu a znovu. „Krišna je zde ve své podobě arčá vighraha,“ říkával.

V průběhu své mexické návštěvy Jeho Božská Milost všem důtklivě připomínala, že prvotřídní uctívání Božstev musí jít s distribucí knih ruku v ruce. Koneckonců cílem Prabhupádových knih je objasňovat, že Krišna JE Nejvyšší Osobnost Božství a my jsme Jeho služebníci. Uctívání Božstev je uplatňování principů popsanych v Prabhupádových knihách.

Když nadešel čas Prabhupádova odjezdu z Mexika City do Caracasu, oddaní znovu zařídili policejní doprovod na letiště s nadějí, že se vyhnou obvyklé byrokracii spojené s mezinárodním cestováním. Moc dobře to nefungovalo. Když Šríla Prabhupáda dorazil na letiště, musel kvůli zpoždění zůstat téměř hodinu v autě. Zatímco tam čekal, řekl: „Raději bych byl čekal v odbavovací hale. Teď musím čekat v autě.“

Bylo to těžké pro nás pro všechny, když jsme si uvědomili, že Šríla Prabhupáda nemůže svým žákům poskytnout příležitost, aby ho provázeli. Na letištích celého světa

byly tyto chvíle vždy silnou duchovní výměnou mezi Prabhupádou a jeho četnými žáky. Pro některé oddané to byla jedna z mála možností, jak být s Prabhupádou osobně. Teď, když byla Šrílovi Prabhupádovi tato radost odeprána, prožíval to jako velké odloučení od svých žáků. Věděl, že minula velká příležitost dodat žákům novou duchovní motivaci. Prabhupádovo zklamání mě naplňovalo smutkem.

Šrílo Prabhupádo, vedte nás prosím dál k patřičné službě vašim Božstvům, rozdávání knih a k lásce ke všem bytostem následováním vašeho příkladu - dávat potřebám bližních přednost před našimi vlastními.

Vaišnavové se rádi smějí

Slyšet od nějakého oddaného, že v Prabhupádově ISKCONu se člověk nikdy nenudí, není nic výjimečného. O cestování se Šrílou Prabhupádou to platilo dvojnásob. Vždy jsem si užíval společnosti jeho různých tajemníků, editorů a osobních služebníků. Jedním z mých oblíbených přátel mezi oddanými byl při pobývání s Jeho Božskou Milostí Paramahansa Svámí. K našemu turné se připojil na podzim roku 1974. Měl podobnou povahu jako já. „Pohodář“, jak to Prabhupáda popsal u mě. Paramahansa Svámí byl jediný oddaný, který byl mladší než já, a byl velmi milý.

Když se poprvé stal stálým Prabhupádovým tajemníkem, byl radostí bez sebe. Nemohl uvěřit takovému štěstí a dával to najevo pokaždé, když vcházel do Prabhupádova pokoje. Všichni Prabhupádovi žáci skládali své poklony při každém příchodu do jeho pokoje každý den. Když jste vešli a vyšli

z jeho pokoje pětkrát, složili jste poklonu při příchodu a odchodu z místnosti pokaždé znovu. Když jsem Prabhupádovi servíroval oběd, ukláněl jsem se pokaždé, když jsem přinášel horké čapátí, čerstvě připravené ve vedlejší místnosti. Čím častěji jsem mohl sklonit hlavu na podlahu, tím jsem byl šťastnější. Znamenalo to, že Prabhupádovi mé čapátí chutnají.

Paramahansa Svámí dovedl své poklony až k umění. Byl nesmírně šťastný, když se stal součástí Prabhupádova doprovodu. Kdykoliv si ho Prabhupáda zavola, složil své málem dvoumetrové tělo před pracovním stolem svého duchovního učitele v plném dandavatu. Po odříkání pranámových manter zůstával ležet na podlaze a odříkával různé sanskritské šlůky oslavující

Šrílu Prabhupádu. Zřejmě se jich několik naučil za své dva roky života v sannjásu. Šríla Prabhupáda to pár dní přecházel bez komentáře. Potom jednoho dne, zatímco Paramahansa ležel před ním a odříkával své různé mantry, ho přerušil slovy: „Jak máme takhle vleže na podlaze udělat nějakou práci?“ Paramahansa se posadil a s rozzářeným úsměvem se připravil na vykonávání Prabhupádových pokynů.

Na cestách se Šrílou Prabhupádou v únoru 1975 nám bylo s Paramahansou zvláště veselo. V té době jsem se právě vrátil do Prabhupádova doprovodu poté, co jsem ho opustil v Bombaji v prosinci 1974. Byl jsem šťastný, že jsem opět s Prabhupádou, a Paramahansa a Nitái byli rádi, že mě mají zase ve skupině sloužících. V té době Šríla Prabhupáda navštěvo-

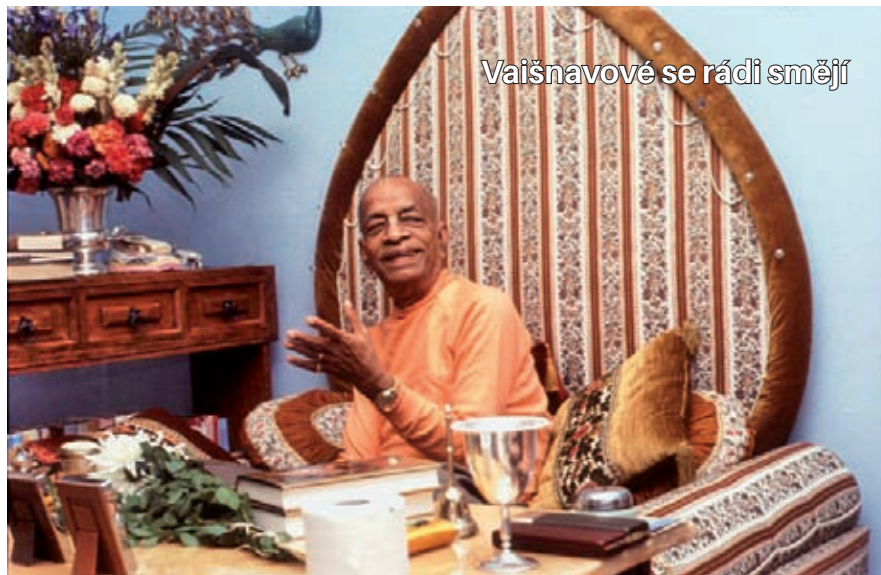
13. února 1975, ISKCON Mexico City, Mexiko

val chrámy v Los Angeles, Mexico City a Caracasu.

Občas při kirtanech v chrámové místnosti jsme se s Paramahansou rozhlíželi kolem a pozorovali naše duchovní bratry, jak zpívají, poté jsme se koukli na sebe a začali se smát. Nikdy jsme to dál neprobírali mimo chrámovou místnost, ale velmi jsme si tyhle chvílky společně užívali. Nejsem si jistý, co nám vlastně připadalo tak směšné, ale nějakou dobu nás to drželo. Myslím, že jsme prostě byli šťastní, že jsme zase spolu se Šrílou Prabhupádou po tolika týdnech odloučení.

11. února dorazil Šríla Prabhupáda do Mexico City. Každý den se nechával masírovat venku na horkém slunci. To měl obzvláště rád. Třináctého jsem právě masíroval jeho záda, když vtom se Paramahansa Svámí objevil před námi na verandě. Složil poklony a posadil se. Pozoroval, jak energicky masíruji záda Jeho Božské Milosti, a pusa se mu roztáhla v širokém úsměvu. Z nějakého neznámého důvodu mě to nastartovalo. Pohled na mého duchovního bratra, jak tam sedí a čeká, až se bude moci Šríly Prabhupády na něco zeptat, mě najednou rozesmál. Tím se stavidla otevřela naplno. Oba jsme dostali nezvladatelný záchvat smíchu. Smál jsem se tak, že jsem již nedokázal dál vykonávat svoji službu, a přestal jsem masírovat Prabhupádova záda.

Prabhupáda na to reagoval klidným hlasem: „Co je tady tak směšného?“ Pohlédl jsem na Paramahansu s nadějí, že k tomu představení před naším milovaným duchovním učitelem dokáže něco říci, ale on mlčel. Musel jsem tedy něco říci já. Nikdy jsem nedokázal říkat něco duchapřítomného v trapných situacích, zvláště v přítomnosti Šríly Prabhupády, a toto byla jedna z nich. Konečně jsem ze sebe

vypravil: „Prabhupádo, opravdu nevím, ale když se někdy podívám na Paramahansu, tak se prostě musím smát.“ Šríla Prabhupáda se pousmál a řekl: „To je v pořádku, smích je vaišnavská aktivita.“ Tím se nám s Paramahansou ulevilo a mohli jsme se vrátit zpátky k naší službě.

Po několika minutách nám začal Šríla Prabhupáda vyprávět příběh ze svého dětství. Byla to jedna z těch vzácných chvil, které jsme tolik milovali. Pokaždé, když vyprávěl nějaký příběh, přenesli jsme se spolu s ním na místo a do doby, kdy se příběh odehrával. Nic jiného v té chvíli neexistovalo. Začal: „Když jsem byl ještě malý chlapec, můj otec chodil na procházky podél Gangy. Zastavoval se u chatrčí, kde přebývali různí sádhuvové, a dával jim gaṇḍžu. Tito Paramahansové někdy kouřili gaṇḍžu, aby zlepšili kontrolu svých smyslů. Můj otec jim tedy tu gaṇḍžu nosil.“

Prabhupáda se na několik minut odmlčel. Paramahansa a já jsme zůstali sedět beze slova. Už jsme se nesmáli. Nevěděli jsme, co si o tom myslet nebo co říct. Já jsem dál masíroval záda Šríly Prabhupády, když vtom se Prabhupáda začal hlasitě smát, pohlédl svému tajemníkovi přímo do očí a řekl: „Ale TY, Paramahanso Svámí, TY ne!“

Vaišnavové se rádi smějí

Pokračoval jsem v masírování s úsměvem na tváři a Paramahansa pokračoval ve své službě předčítáním dopisů Jeho Božské Milosti. Šríla Prabhupáda seděl ve slunci na slaměné rohoži. Jeho zlaté tělo, pokryté hořčičným olejem, jasně zářilo. Jako nej přednější vaišnava byl i tím, kdo se dokáže zasmát od srdce a kdo se směje naposled. Byla to nádherná chvíle, na kterou nikdy nezapomenu.

Šrílo Prabhupádo, nikdy jsem nevěděl, jak tento příběh zařadit do svých paměti. Myslel jsem si, že je to příliš riskantní, že vaši následovníci si ho špatně vyloží. I pro mě to bylo obtížně pochopitelné, přestože to byla jedna z nejveselejších historek, kterou jste nám kdy vyprávěl. Koneckonců, vaišnavové se rádi smějí. Předvedl jste mi to nescetněkrát, když jsem byl s vámi, a jsem vám za to nekonečně vděčný. Vědomí Kříšny se vykonává s radostí.

Před několika lety jsem navštívil svého duchovního bratra Paramahansu. Žije nyní poblíž hory Mt. Shasta v Kalifornii, kde jeho nejbližší soused je vzdálený několik mil. Je ženatý a rád žije na samotě. Celé hodiny jsme si povídali o naší službě Šrílovi Prabhupádovi. Paramahansa mi vyprávěl, že předtím,

než se stal oddaným, nebyl nikdy s žádnou ženou, ani na schůzce. Přesto měl jednu velkou závislost – kouření marihuany. Bylo pro něj velmi těžké se toho vzdát. Po těchto slovech mi došlo, že příběh Šríly Prabhupády nebyl pouze historkou, která nás tři tehdy rozesmála, ale že v sobě nesl poučení, které Prabhupáda svému žákovi předal velmi laskavým způsobem. Šríla Prabhupáda znal každého z nás dokonale. Nikdy nás nesoudil, ale vždy nás povzbuzoval tím nejlepším možným způsobem, abychom zpívali Hare Krišna a byli šťastní.

Po třiceti letech, kdy jsem občas měl co dělat s následováním principů, oceňuji víc než kdy jindy vaši schopnost obrátit pokleslé Západáky na vaišnavy. Vždy jste mi dokázal předávat pokyny tím nejsladším způsobem, stejně jako Paramahansovi Svámimu a všem svým žákům,

když to bylo nutné. Cokoliv, co bylo nutné, aby nám to pomohlo brát tento život vážněji. Uděloval jste mi svá ponaučení každým okamžikem. Zůstáváte v nich věčně přítomní. Pouze vy jste mohl být tak přísný ve výkladu procesu vědomí Krišny a zároveň tak shovívavý v přijímání těch mnoha zlovyků, které vaši američtí a evropští žáci měli, když procházeli postupnou očistou.

Nedokáží dohlédnout velikost vašeho soucitu a milosti, se kterou jste s námi jednal. Jste vrcholným vyslancem Pána Čaitanji a Pána Nitjánandy. S úžasem vzpomínám, jak jste mohl být na svých cestách kolem světa tak šťastný a vyrovnaný. Svým jemným vzhledem a úsměvem jste přitahoval každého, kdo vás zahlédl. Když vám vaši následovníci pohlédli do očí přetékajících láskou ke Krišnovi, jejich

srdce se rázem obměkčila. Protože jste byl pravým Paramahansou, dokázal jste vyjevovat tyto kvality i přesto, že vaši žáci byli stálým zdrojem starostí, způsobených jejich špatnými návyky a nedostatkem dobrých vlastností.

Trpělivě jste nás vyučoval, povzbuzoval a káral nás, tisíce dětí, některých velmi umíněných. Jenom vy jste mohl tohle dokázat. Plně jste si byl vědom moci mahá mantry a vždy jste zdůrazňoval důležitost zpívání šestnácti koleček a dodržování čtyř usměrňujících zásad. Je to jednoduchá cesta, kterou si můžeme osvojit vědomí Krišny. Tak jako Paramahansa Svámí, i já si přeji padnout tváří k zemi před vašim pracovním stolem a přednášet modlitby, dokud mi nedovolíte, abych vám opět sloužil. ❧

reklama

Dejte o sobě vědět!

v NÁMA HATTĚ

Náma Hatta putuje od Prahy po nejzapadlejší kouty naší země i na Slovensko. Časopis čtou inteligentní přemýšliví lidé plní ideálů. Žijí zdravě a záleží jim i na životě ostatních. Chtějí co nejlépe využít hmotné existence k dosažení dokonalosti.

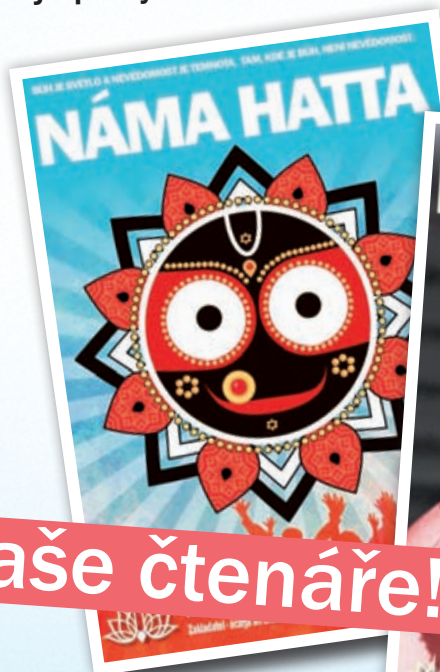
A4 2 000 Kč

A5 1 000 Kč

A6 500 Kč

A7 250 Kč

A8 125 Kč

Oslovte naše čtenáře!

CESTA KE ŠTĚSTÍ

Všichni hledáme štěstí, ale nikdo neví, co pravé štěstí vlastně je. Kolem sebe vidíme tolik reklam na šťastný život, ale přesto je jen málokdo opravdu šťastný. Proč? Protože jen hrstka lidí ví, že opravdové štěstí spočívá mimo úroveň pomíjivých věcí. A právě o tomto dokonalém štěstí hovoří Krišna v Bhagavad gítě.

Štěstí vnímáme prostřednictvím svých smyslů. Například kámen nemá žádné smysly, a nemůže tedy pociťovat štěstí nebo zármutek. Živé bytosti s rozvinutým vědomím mohou vnímat štěstí a neštěstí intenzivněji než živé bytosti s nevyvinutým vědomím. Stromy mají také vědomí, avšak není vyvinuté. Stromy dokážou stát velice dlouho v jakémkoliv počasí, aniž si své utrpení uvědomují. Člověk by nedokázal stát jako strom třeba jen tři dny nebo i méně. Je jasné, že každá živá bytost pociťuje štěstí nebo neštěstí podle toho, jak má rozvinuté vědomí.

Štěstí, které prožíváme v hmotném světě, není pravé štěstí. Kdyby se někdo zeptal stromu, jestli je šťastný, strom, kdyby mohl mluvit, by řekl: „Ano, jsem šťastný, stojím tu celý rok a velice si užívám větru a sněhu.“ Pro strom to může být požitek, avšak pro člověka je to velice nízký stupeň požitku. Existují různé druhy živých bytostí a jejich pojetí a vnímání štěstí je také různé. I když zvíře vidí, jak poráží nějaké jiné zvíře, dál žvýká svoji trávu, protože nemá rozum, aby pochopilo, že může být tím dalším, koho zabijí. Myslí si, že je šťastné, ale vzápětí může jít na porážku.

Existují tedy různé druhy štěstí. Jaké štěstí je ale ze všech nejvyšší? Šrī Krišna říká Ardzunovi: „V tomto radostném stavu (samádhi) prožívá člověk bezmeznou transcendentální štěstí poznané transcendentálními smysly. Když člověk dosáhne této úrovně, nevzdálí se již nikdy od pravdy.“ (Bg. 6.21)

Duchovní jiskra

Buddhi znamená inteligence. Člověk musí být inteligentní, chce-li se radovat. Zvířata nemají vyvinutou inteligenci, a proto si nemohou užívat života jako člověk. Mrtvý člověk může mít ruce, nos, oči, ostatní smy-

slové orgány a všechny části těla, ale nemůže si užívat. Proč? Energie radosti, duchovní jiskra, odešla, a tělo již proto nemá žádnou sílu.

Jestliže o tom bude člověk s trochou inteligence dále přemýšlet, pochopí, že to, co si užívalo, nebylo vůbec tělo, nýbrž nepatrná duchovní jiskra uvnitř těla. I když si někdo může myslet, že si prostřednictvím svých tělesných smyslových orgánů užívá, doopravdy si užívá ona duchovní jiskra.

Tato jiskra má neustálou schopnost radovat se, avšak kvůli jejímu hmotnému obalu není radost vždy projevena. Třebaže si to nemusíme uvědomovat, není možné, aby tělo prožívalo radost bez přítomnosti duchovní jiskry. Když nabídnete nějakému muži mrtvé tělo krásné ženy, přijme ho? Ne, protože její duchovní jiskra z těla odešla. Nejen že se v těle radovala, ale také je udržovala. Když tato jiskra odejde, tělo umírá.

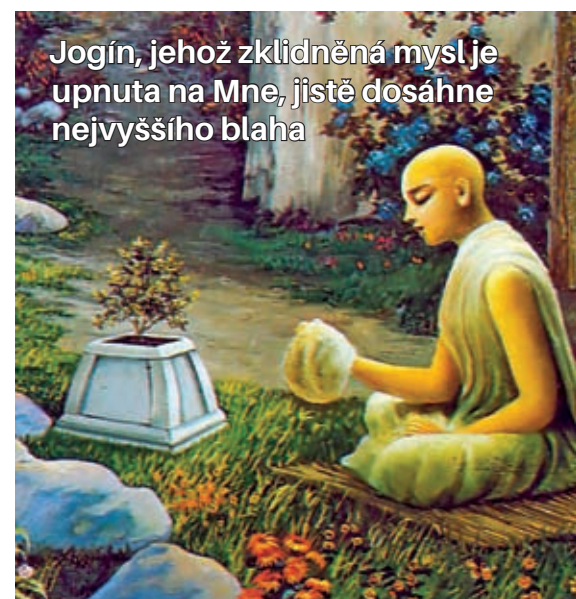
Z toho vyplývá, že pokud si duše užívá, musí mít také své smysly. Jak by si jinak mohla užívat? Vědy potvrzují, že i když je duše nepatrná, je skutečným uživatelem. Duši nelze změřit, ale to neznamená, že nemá žádnou velikost. Někjaký předmět se nám může jevit menší než tečka a může se nám zdát, že nemá délku ani šířku, ale když ho prozkoumáme pod mikroskopem, zjistíme, že má určité rozměry. Podobně i duše má své rozměry, pouze je nejsme schopni vidět. Když si koupíme oblek nebo šaty, jsou šité tak, aby padly na tělo.

Duchovní jiskra musí mít podobu, protože jak jinak by hmotné tělo mohlo vyrůst do příslušné podoby? Je jasné, že duchovní jiskra není neosobní. Je skutečnou osobou. Bůh je skutečná Osoba a duše, která je Jeho nepatrnou částí, je také osoba. Jestliže otec má svoji osobnost a individualitu, má ji i jeho syn; a má-li ji syn, můžeme usuzovat, že ji má i otec. Jak

tedy my, jako synové Boha, můžeme uznávat svoji osobnost a individualitu, a zároveň ji odírat našemu Otci, Nejvyššímu Pánovi?

Věčný láskyplný vztah

Atindrijam znamená, že chceme-li vychutnávat opravdové štěstí, musíme transcendovat hmotné smysly. *Ramanté jóginó 'nanté satjánanda-čid-átmani*: jóginí usilující o duchovní život nacházejí blaženost soustředěním na Nadduši ve svém srdci. Kdyby v tom neexistovala žádná blaženost,

Jogín, jehož zklidněná mysl je upnutá na Mne, jistě dosáhne nejvyššího blaha

žádný požitek, jaký smysl by mělo procházet tolika potížemi a snažit se ovládnout smysly? Jakou radost vychutnávají jóginí, kteří podstupují tolik potíží? Tato radost je *ananta* – nekonečná blaženost. Jak je to možné? Duše a Nejvyšší Pán jsou věční, a proto i jejich láskyplný vztah je věčný. Opravdu inteligentní člověk zanechá pomíjivého smyslového požitku v tomto hmotném těle a zaměří se na požitek plynoucí z duchovního života. Když se tak setká v duchovním životě s Nejvyšším Pánem, nazývá se to *rása-líla*.

Často jsme slyšeli o Krišnové *rása-líle* s pastevkyněmi ve Vrindávanu. To však nejsou obyčejné vztahy, jaké existují mezi hmotný-

mi těly. Zde se jedná o výměnu citů prostřednictvím duchovních těl. K pochopení těchto zábav je zapotřebí trocha inteligence, protože hlupák, který nechápe, co je opravdové štěstí, bude hledat radost v hmotném světě. V Indii se vypráví příběh o člověku, který nevěděl, co to je cukrová třítina. Slyšel, že když se žvýká, má velice sladkou chuť. „A jak vypadá?“ zeptal se. „Vypadá jako bambusová tyč,“ řekl kdosi. A tak tenhle pošetilec začal žvýkat všelijaké bambusové tyče. Jak mohl poznat sladkost cukrové třtiny?

Podobně se i my snažíme získat štěstí a radost, avšak usilujeme o ně přežvykováním hmotného těla; proto žádné štěstí ani radost nenacházíme. Na nějakou chvíli můžeme pociťovat malý požitek, ale to není ta pravá radost, neboť je pomíjivá. Je jako náhlý záblesk na obloze, který chvíli vypadá jako světlo, avšak skutečné světlo je jinde. Jelikož člověk ve skutečnosti neví, co je to štěstí, od pravého štěstí se vzdaluje.

Cestou k opravdovému štěstí je vědomí Krišny. Vědomí Krišny nám pomůže vyvinout naši původní inteligenci a s postupným duchovním pokrokem přirozeně vychutnávat radost, která je projevem duchovní blaženosti. Začínáme-li

pociťovat duchovní blaženost, úměrně tomu se zřikáme hmotného požitku. Čím více porozumíme Absolutní Pravdě, tím více se přirozeně odpoutáme od tohoto falešného štěstí. A když rozvineme své vědomí Krišny, jaký to bude mít výsledek?

„Když člověk dosáhl této úrovně, nemyslí si, že by mohl získat něco cennějšího. V tomto stavu jím nepohnou ani ty největší těžkosti.“ (Bg. 6.22)

Dosáhne-li někdo této úrovně, všechno ostatní se mu zdá bezvýznamné. V tomto hmotném světě se snažíme získat tolik věcí – bohatství, ženy, slávu, krásu, poznání atd. – avšak jakmile získáme vědomí Krišny, bude nám jasné, že neexistuje nic lepšího. Vědomí Krišny je tak mocné, že i malá ochutnávka může člověka zachránit před největším nebezpečím. Začne-li člověk přicházet na chuť vědomí Krišny, dívá se na ostatní takzvané radosti a vymoženosti jako na prázdné a bez chuti. A je-li člověk stálý ve své oddané službě, nemůže jím otrást ani největší nebezpečí.

Hmotný svět je místem plným nebezpečí, ale my máme sklon zavírat před nimi oči a ve své hlouposti se jím snažíme přizpůsobit. Můžeme zažít mnoho nebezpečných okamžiků,

avšak rozvíjíme-li vědomí Krišny a připravujeme-li se na návrat domů, zpátky k Bohu, nestaráme se o ně. Náš postoj se mění: „Nebezpečí přichází a odchází – tak ať.“ Snášet nebezpečí je velice obtížné, pokud je člověk na hmotné úrovni a ztotožňuje se s hrubým tělem, složeným z prvků, které podléhají zničení. Ale čím větší pokroky děláme ve vědomí Krišny, tím více se vysvobozujeme od tělesných označení a z tohoto hmotného zapletení.

Hmotný svět je jako oceán

Ve Śrīmad Bhāgavatamu je hmotný svět přirovnán k velkému oceánu. V tomto hmotném vesmíru existují milióny a miliardy planet, které se vznášejí v prostoru, takže si můžeme představit, kolik Atlantických a Tichých oceánů zde je. Ve skutečnosti je celý hmotný vesmír přirovnán k obrovskému oceánu utrpení, k oceánu rození a smrti.

K překonání tohoto velikého oceánu nevědomosti je zapotřebí pevné lodi a takovou pevnou loď jsou Krišnovy lotosové nohy. Co nejrychleji bychom se měli dostat na její palubu a neměli bychom váhat a myslet si, že Krišnovy nohy jsou příliš malé. Na Jeho nohou spočívá celý vesmír.

Říká se, že pro toho, kdo se ode vzdal Jeho lotosovým nohám, není hmotný vesmír větší než kaluž vody v otisku kopytka telete. Dostat se přes takovou malou kaluž není samozřejmě vůbec těžké.

„Toto je opravdové osvobození od všech strastí pocházejících ze styku s hmotou.“ (Bg. 6.23)

V tomto hmotném světě jsme zapleteni kvůli neovládnutým smyslům. Jóga je určena k ovládnutí smyslů. Dokážeme-li ovládnout svoje smysly, můžeme dosáhnout skutečného duchovního štěstí a úspěchu v životě.

Cestou k opravdovému štěstí je vědomí Krišny

„Jógu je třeba vykonávat s neochvějnou rozhodností a vírou. Jógín musí zcela odvrhnout všechny hmotné žádosti, jež povstávají z falešného ega, a samotnou mysl ovládat smysly na všech stranách. Postupně by měl, krok za krokem, s plným přesvědčením a pomocí inteligence nechat spočinout mysl v já a nemyslet na nic jiného. Ať už se jeho mysl pro svou vrtkavou a nestálou povahu kamkoliv zatoulá, musí ji odtud odpoutat a přivést zpět pod vládu svého já.“ (Bg. 6.24 - 26)

Mysl je neustále rozrušená a téká sem a tam. Provozováním jógy mysl doslova přivlečeme k vědomí Krišny. Mysl se odchyluje od vědomí Krišny k tolika vnějším objektům, protože je tomu navyklá od nepaměti, po mnoho životů. Proto se na začátku, kdy se člověk snaží upevnit svoji mysl ve vědomí Krišny, mohou vyskytnout veliké potíže, ale všechny lze překonat.

Jelikož mysl není soustředěna na Krišnu, bloudí od jedné myšlenky ke druhé. Když například pracujeme, mohou nám do mysli bez nějakého zřejmého důvodu znenadání vstoupit vzpomínky na události, které se přihodily před deseti, dvaceti, třiceti nebo čtyřiceti lety. Tyto myšlenky přicházejí z našeho podvědomí, a vzhledem k tomu, že se neustále vracejí, je mysl ustavičně rozrušována. Když rozvíříme vodu v rybníku nebo v jezeře, všechno bahno ze dna vystoupí na povrch. Podobně je-li mysl zneklidňována, z podvědomí vystupuje nekonečně mnoho myšlenek, které zde zůstaly po celé roky. Když rybník nečeříme, bahno se usadí na dně. Cesta jógy je prostředkem k utišení mysli, k usazení všech nežádoucích myšlenek na dně. Z tohoto důvodu existuje mnoho pravidel a zásad, které je třeba dodržovat, abychom nevrzušovali mysl. Dodržujeme-li pra-

vidla a zásady, svou mysl postupně ovládneme. Existuje mnoho zákazů a mnoho příkazů, a jestliže je člověk upřímný ve snaze ovládnout svou mysl, musí je následovat. Jak může ovládnout svou mysl, jedná-li podle svých představ? Když mysl konečně vycvičíme natolik, že nemyslí na nic jiného než na Krišnu, dosáhne míru a zklidní se.

Pravá totožnost

„Jogín, jehož zklidněná mysl je upnuta na Mne, jistě dosáhne nejvyššího blaha. Je nad kvalitou vášně, neboť realizuje svou kvalitativní totožnost s Nejvyšším, a je proto osvobozen od všech následků minulých hříšných činností.“ (Bg. 6.27)

Mysl neustále spekuluje o objektech požitku. Neustále přemýšlí: „Tohle mi přinese štěstí,“ nebo „Tamto mi přinese štěstí. Štěstí je tady. Štěstí je tamhle.“ Tímto způsobem nás mysl vodí sem a tam. Jako kdybychom seděli ve voze taženém splašenými koňmi. Nedokážeme řídit směr své jízdy a můžeme jenom sedět a v hrůze bezmocně přihlížet. Jakmile mysl zaměstnáme ve vědomí Krišny - obzvláště zpíváním Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare, Hare Ráma, Hare Ráma, Ráma Ráma, Hare Hare -

postupně tyto divoké koně mysli ovládneme. V každém okamžiku musíme sloužit Krišnovi, aby nás naše nepokojná a bouřlivá mysl nevláčela od jednoho objektu ke druhému při bláhovém hledání štěstí v pomíjivém hmotném světě.

„Jógín, který se takto neustále zabývá jógou a spočívá ve svém já, se osvobodí od všech hmotných nečistot a dospěje k nejvyšší dokonalé blaženosti ve styku s nejvyšším vědomím.“ (Bg. 6.28)

Krišna je ochráncem toho, kdo je Mu oddaný. Dostane-li se někdo do potíží, jeho patron ho ochrání. Bhagavad gítá říká, že Krišna je opravdovým přítelem všech živých bytostí a měli bychom s Ním obnovit svůj přátelský vztah. K obnovení tohoto přátelství slouží uvědomování si Krišny. Pouhým rozvíjením vědomí Krišny se zbavíme světských vášnivých tužeb. Tyto touhy nás oddělují od Krišny. Krišna je v nás a čeká, kdy se na Něj obrátíme, ale my jsme příliš zaneprázdněni vášnivým požíváním ovoce ze stromu hmotných přání. Tyto vášnivé touhy užívat si plodů musíme zastavit a musíme nalézt svoji pravou totožnost jakožto Brahman - čisté duše. ☪

Na cestě ke Krišnovi, kapitola 1

PÁDAJÁTRÁ 2018

aneb transcendentální škola v přírodě

Letošní Pádajátrá byla neobyčejná. Probíhala v podstatě podobně jako všechny ostatní – zpívali jsme svaté jméno, rozdávali jsme knihy Šríly Prabhupády, dělali jsme večerní programy, rozdávali jsme prasádam – co ji ale učinilo opravdu výjimečnou, byla spousta dětí, které se letos zúčastnily. Jedním z nich byl i desetiletý Sanátan:

Hare Krišna drazí oddaní.

Jmenuji se Sanátan a je mi 10 let. Dovolil bych si říct pár slov o letošní české Pádajátře, která je moje devátá. Letos trvala tři týdny a ušli jsme víc než sto deset km. Oslavili jsme 25 let Pádajátry.

Letošní PÁDAJÁTRÁ byla pro mne TA NEJLEPŠÍ, protože všechny děti byly brány velice vážně. A děti tam bylo opravdu hodně. Měli jsme úžasného komandéra Ádi Purušu, který měl pouze osmnáct let, a tak lépe chápal potřeby nás, dětí. A hlavně děkuji našemu vedoucímu Nrisinhovi Čaitanjovi prabhuovi, který se osobně staral o mě a také o blaho všech ostatních oddaných.

Naši letošní volci byli Džanmaštám a Pávana. Sídlí původně na české farmě Krišnův dvůr a já bydlím necelý 1 km od nich. Džanmaštám a Pávana jsou původem z maďarské Hare Krišna farmy. Když jsem u nich, tak

chodím s nimi na jablka a i na Pádajátře se jim snažím sloužit. Na Pádajátře jsem je dvakrát řídil s Božstvy a vozem, a minimálně 100krát popoháněl. A také proto mám Pádajátru velice rád. Za to děkuji kočímu Romanovi.

Můj vzor jsou pádajátroví veteráni, jako Rádžarám pr., Álalanáth pr., Muni Prija pr. a můj otec Lóka Saranga pr. atd. Já se chci stát také jedním z nich.

A co bude za 100 let? Na to se můžeme několikrát zeptat. Co bude za 100 let? Co bude za 200 let? Kolik bude mít Pádajátrá členů? Jak bude vypadat pádajátrový vůz? Jaké budeme mít voly a jak budeme mít bohatý program? Na to vše se můžeme ptát. Ale když vidíme letošní pokrok, tak si můžeme představit jen to nejlepší. Pádajátrá začala jako semínko. A podívejme se teď, když je to za 25 let malý stromek, můžeme si za 100 let představit ohromný strom.

Moc vás prosím o požehnání, abych chodil na Pádajátru celý život. Pádajátrá kí džaj!

Hare Krišna, váš služebník bhakta Sanátana.

Když by mi někdo před Pádajátrou řekl, že budeme organizovat školu v přírodě, hlasitě bych se zasmál a poslal bych ho do lesa na maliny. Děti pro nás nejsou nic nového, oddaní, kteří mají na Pádajátře stálou službu, berou své děti s sebou (Džánakí, Sanátan, Sarasvatí,

Narájan) a občas si berou na starost i děti rodičů, kteří přijet nemohou (např. Nandini a Natabari). Tento rok se ale strhla lavina a k těmto už zkušeným Pádajátrím přibyl Vanší, Góvinda, Gaurangí, Čandraválí, Bhíma, Vradža, Páda Kamala, Džaj Nitáj, Kamalka, Rámanúžda – pokud jsem na někoho zapomněl, budiž mi odpuštěno. I tak je to úctyhodný seznam, že? Poprosil jsem naši stálici, Sarasvatí, aby popsala průběh letošní Pádajátry.

Tekutá krása se nikdy neomrzí

PÁDAJÁTRÁ NIKDY NEKONČÍ!

Hare Krišna.

Moje jméno je Sarasvatí a je mi 13 let.

Pádajátrá je úžasný festival a zážitek.

Služba na Pádajátre je nekonečná, od složitého zařizování až po zemetání. Moje prvořadá služba na Pádajátre je tanec Bharata nátjam na každovečerním programu pro hosty široké veřejnosti. Tento tanec miluji a tancuji ho již sedm let.

Letošní Pádajátrá byla speciální, jelikož na dřívější Pádajátry jezdily pouze 3 nebo 4 děti, zato na této Pádajátre nás bylo někdy i více než dospělých. Všechny děti byly brány velice vážně a náš komandér Ádi Puruša, který ještě před nedávnem patřil také mezi děti, nám rozdělil služby, takže se každé dítě cítilo potřebné a důležité, což jim napomohlo k tomu, aby se do svých služeb a povinností zapřely s ještě větším nadšením.

Naši volí jsou původem z Maďarska, odkud je zakoupila Pádajátrá a nyní se o ně starají na farmě Krišnův dvůr, kde se mají moc hezky.

Každý rok se volí přivezou na místo začátku Pádajátry a zase odvezou z místa ukončení.

Stejně jako my, tak i naši volí mají své boty a není lehké jim je každé ráno nasazovat. Takovou sílu, aby ovládli dva mladé voly Džanmaštáma a Pávanu, mají většinou jen naši kočí, kterým se to vždy povede.

Každodenní prasádam bylo úžasné, kuchaři se střídali, takže byla strava pestrá. Každý rok bylo prasádam většinou včas, ale tento rok byl výjimkou. Někdy se prasádam opozdilo tolik, že jsem se tak tak stihla připravit na večerní vystoupení, ale opravdu to stálo za to!

Bezpečnost je velice důležitá, ale tento rok se brala v ještě větší potaz. Programy pro hosty byly extatické a naše zkušené divadelníky vystřídali nadšenci a naděje programového týmu Ádi Puruša a Vanší Gópál.

Moje velká úcta a díky patří všem, kteří zařizovali nebo pomáhali se zařizováním či průběhem celé Pádajátry, ale největší díky patří mým rodičům, kteří mě spolu s mým bratrem na Pádajátru berou už odmalička. Díky jim jsem si k Pádajátre vybuodovala velice silný a láskyplný vztah. Taky tímto děkuji všem oddaným, kteří se za mého otce, který měl minulý rok na Pádajátre vážnou nehodu, modlili.

Když Pádajátrá skončí fyzicky, začnu se připravovat na další rok.

Proto všem říkám, určitě přijďte na Pádajátru, je to úžasné! Pádajátrá je život!!!!

Vaše služebnice Sarasvatí

Pádajátrá je život!

Bezpečnost na Pádajátře

Po loňské bouračce bylo jasné, že se bude muset vzít vážněji bezpečnost během průvodu. Dal jsem tomu hodně meditace a od začátku jsem věděl, že musí být dva praporkáři, každý na jednom konci průvodu, a že jedním z nich musím být já (kdo by měl větší strach z toho, že se něco stane?). Dělal jsem si starosti, kdo mi bude dělat parťáka, protože to nesměl být žádný náměsíčník. Krišna to už měl jako vždy naplánované a poslal mi na pomoc bhaktu Adama, Džáhnavi Čandriku Mátádži a Kamalu Maňdžari Mátádži, kteří se všichni vystřídali na pozici poštolky za vozem, zatímco já byl orel vpředu průvodu. Adam a Džáhnavi mě na svůj věk potěšili svojí zodpovědností, nicméně na konci Pádajátry jsem byl vděčný Kamale Maňdžari, která je starší a zodpovědnější, že se mnou odešla několik pekelných dnů, kdy jsme šli po hlavním tahu a celou dobu jsme střídavě jeden jízdní pruh stavěli a druhý pouštěli. Každé ráno před odchodem průvodu jsem se cítil jako voják před výsádkem na bojiště a intenzivně jsem se modlil k Pánu Nrisinhadévovi, aby nás všechny ochránil. Ze začátku jsem měl ambiciózní představu, že si u praporkování udělám džapu, ale velice rychle jsem to vzdal, protože jsem se musel soustředit na auta. Když průvod dorazil na základnu, byli jsme my, praporkáři, vždy úplně vyřízeni.

S Kamalou Maňdžari jsme si všimli, že i když jsme často museli na delší dobu zastavit jeden jízdní pruh a druhý nechat projet, řidiči na nás dělali vděčná gesta rukama a kývali na nás, oceňující naši snahu zajistit bezpečný a co nejvíce hladký provoz. Byl to velký kontrast s tím, jaké reakce byly předchozí roky na náš pohyb na silnicích, kdy si lidé stěžovali, že se tam motáme a pleteme pod kola. Přemýšlel jsem o tom, jak ve své přirozenosti jsme zvyklí podléhat autoritě Krišny a jak se tato tendence promítá i do našeho podmíněného života – přestože chceme být vládcí a poživatelí, přirozeně oceňujeme pozici autority, protože chápeme, že řád a systém je lepší než chaos.

Nejlepší prázdniny!

Když jsem byl já poprvé na Pádajátře, bylo mi o trochu míř, než je teď Sanátanovi. Pamatuju si, že jako dítěti mně asi nejvíc zůstala v hlavě vzpomínka na rodinnou atmosféru, kterou měl na svědomí Rádžarám Prabhu, praotec české Pádajátry. Pamatuju si, že ke mně byl vždy velice přátelský a přirozený. Když mi bylo čtrnáct, poprvé jsme s rodiči byli skoro na celé Pádajátře. Nechtěl jsem být v harinámu, a abych byl užitečný, Rádžarám mi dal do ruky praporek a poslal mě dozadu za vůz brzdít auta. S praporkem v ruce jsem cítil, že smysluplným způsobem přispívám k fungování celého projektu a že oddaní mě berou ne jako přítěž v podobě pubertálního děčka, ale jako člena týmu. Můj život dostal směr, moje identita oddaného byla upevněna – byl jsem pádajátrový praporkář. Rádžarám mi postupně dával více a více služeb a zodpovědností a o 12 let později jdu opět s praporkem v ruce u pádajátrového vozu, ale teď jako přechodný organizátor celého toho cirkusu. Jediné možné vysvětlení, jak někdo jako já mohl dostat takovou úžasnou službu, je milost oddaných – Rádžaráma Prabhu, mého otce a všech, kteří ve mně viděli víc než jen malé dítě.

Snažím se podobným způsobem pohlížet na všechny děti, které letos na Pádajátru přijely. Nejsou to děti, jsou to potenciální vůdci, organizátoři, rozdavači a rozdavačky knih, kuchaři a kuchařky, herci a herečky, zpěváci a zpěvačky... Modlím se, abych to, co pro mě udělali oddaní, když jsem byl malý, mohl udělat i já pro všechny pádajátrové děti – nebo aspoň pro ty, kterým Pádajátra zůstane v srdci.

Ze začátku jsme byli množstvím dětí poněkud zaskočení a nějakou dobu nám trvalo, než jsme se sešli, ale pak jsme přišli na to, jak spolu fungovat ke spokojenosti všech, o čemž myslím svědčí i dopis od Vanší Gopála:

Hare Krišna, mé jméno je Vanší Gópál a rád bych se s vámi podělil o své zážitky z Pádajátry 2018. Letošní Pádajátra byla moje první, na které jsem mohl být od začátku až do konce. Moc se mi líbilo to, že už mě neberou jako dítě a že jsem se mohl aktivně zapojit například jako princezna ve zlatém hřebu večera – divadle Tekutá krása, nebo jsem pomáhal připravit večerní program. Také jsem se mnoho věcí přiučil, třeba jak rozdělat akustické věci na večerní program. Moc se mi líbily moje první narozeniny oslavené na Pádajátře, které byly jedny z těch nejlepších narozenin v mém životě. Oproti loňskému roku se podle mne na Pádajátře hodně zlepšilo – vybavení a taky celkový chod celé Pádajátry. Děkuji moc, byly to moje nejlepší prázdniny a uctivé poklony Nrisinhovi Čaitanjovi a celé jeho rodině za to, že je Pádajátra taková jako dnes.

Vanší Gópál

Osobně to vnímám jako směr, kterým se má Pádajátra dál ubírat – zapojit a zaměstnat mladou generaci, dát našim dětem pěkné zážitky spojené s kázáním vědomí Krišny a zároveň ukázat lidem, že vědomí Krišny není jen pro určitou část společnosti, ale že je všestranné a aplikovatelné napříč generacemi. 🙏

Měli jsme úžasného komandéra Ádi Purušu, který měl pouze osmnáct let, a tak lépe chápal potřeby nás, dětí

Pádajátra trvala 20 dní, ušli jsme cca 120 km, denně bylo v průměru 25 až 30 oddaných (z toho vždy minimálně 10 dětí, někdy i 15), bylo 15 večerních programů, rozdalo se 1957 knih a během programů jsme rozdávali talíře s prasádam a také mahá banány.

VYUČOVÁNÍ VĚDY

Z VĚDSKÉ PERSPEKTIVY

Starší studenti a obzvláště ti, kteří nebyli vzdělávání doma, jsou často vystaveni teoriím ateistické vědy - velký třesk a nebo představa, že pravou příčinou života je chemické složení tělních buněk. Tady uvádím, jak jsem tyto teorie probírala já se svými syny a dalšími dětmi vzdělanými doma.

Teorie velkého třesku

Když se díváme na noční oblohu plnou hvězd a planet, je přirozené přemýšlet, odkud se vesmír vzal. Jedno vysvětlení od moderních vědců je teorie velkého třesku, která říká, že na počátku byla všechna hmota koncentrována do jediného bodu, který potom explodoval. Tato exploze přeměnila drobné částice v atomy a pak dále ve hvězdy, galaxie, planety a konečně v život.

Toto vysvětlení je nyní otevřeně předkládáno v dětských učebnicích, v televizních pořadech i vědeckých časopisech. Je to příběh, který unáší představivost spousty lidí a připadá jim rozumnější než náboženská vyprávění o stvoření. Čeho se ale tato teorie snaží dosáhnout? Je prosazovaná lidmi, kteří se snaží vysvětlit původ vesmíru mechanickým způsobem, bez přítomnosti osobního Boha, dozorce, inteligentního tvůrce.

Evoluce vědomí probíhá na základě našich interakcí s hmotnými kvalitami, které jsou pod kontrolou Nejvyššího Pána

Podle védských písem mahat tattva (celková hmotná energie) ožívá živými bytostmi (exploze, dá se říct), když na ni pohlédne Mahá Višnu. Kde je důkaz, že hmota jedná bez katalyzátoru? Šríla Prabhupáda uvádí příklad, který je pro děti snadno pochopitelný: můžeme do země zasázat spoustu rostlinek zeleniny, ale pokud na ně nezasvíti slunce, nebudou růst. Není to tak, že by země sama od sebe explodovala plná zeleniny. Další příklad, který Prabhupáda uvádí, je, že lidé dnes odpalují hory tím, že do nich umístí dynamit. Dynamit je tam ale umístěn a odpálený člověkem, není to tak, že by hory explodovaly samy od sebe. Podobně tak, když Mahá Višnu pohlédne na hmotnou energii, mahat tattva exploduje živými bytostmi a všechny hmotné prvky vstupují do existence.

Další způsob, jak dítěti můžeme toto vysvětlit, je poukázat na uspořádanost stvoření. Všechno na světě má svůj řád a systém – slunce vychází a zapadá přesně podle rozvrhu, roční období přicházejí a odcházejí s pravidelností, ptáci snášejí vajíčka během správného období a tak dále. Jestli ale všechno vzniklo explozí, jak potom mohou být věci takhle uspořádané? Slyšeli jsme snad někdy, že by se věci uspořádaly samy od sebe? Ve skutečnosti mají spíše tendenci stát se během času neuspořádanými, když se ponechají samy sobě – a potom je někdo musí zase dát do pořádku. Když vybuchují petardy nebo třeba během války bomby, lidé se strachem prchají, a v případě bomb mohou dokonce i padat domy. Věci, které byly uspořádané, jsou najednou chaosem. Jedině lidská bytost může znovu nastolit řád tím, že odklidí nepořádek. Podobně tak i domy se v průběhu času zaneřádí a zapráší, ale uklidí se snad automaticky samy od sebe?

Umí se dokumenty samy uspořádat do pořádku?

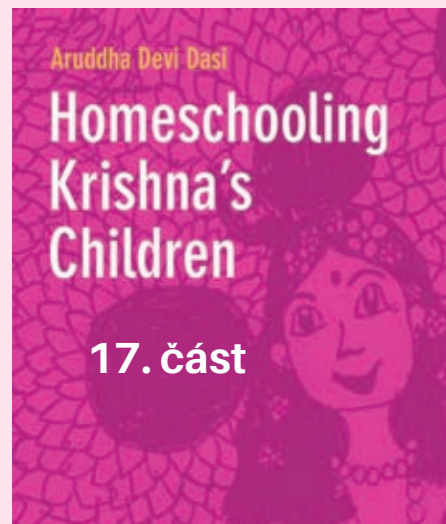
Prabhupáda se ptá, odkud se vlastně doopravdy vzala exploze, jako je velký třesk: „Exploze probíhá, ale za všemi těmito explozemi, všemi těmito proměnami, stojí Nejvyšší Pán. To je tady. A je to potvrzené v Bhagavad gítě (9.10): *majádhjakšéna prakritih sújaté sa-čaráčaram/ hétunánéna kaurntéja džagad viparivartaté*. Oni nevidí, kdo stojí za touto explozí. To je jejich nevědomost nebo nedovzdělanost. Máme praktickou zkušenost, že žádná exploze se neodehrává bez doteku lidské bytosti. Podobně tak i tam probíhala exploze, ale je tam dotek Nejvyšší Bytosti.“ (Přednáška, 2. dubna 1975, Májápur)

Prabhupáda uvádí další příklad, jak občas dojde k explozi, když se smíchají kyseliny a zásady. Ale taková exploze neprobíhá spontánně. To znamená, že k takové explozi dojde jen tehdy, když chemik v laboratoři kyselinu a zásadu smíchá. V pojmech vesmíru je tím chemikem Krišnova vyšší energie a che-

Příběh o velkém třesku unášejí představivost spousty lidí

mikáliemi jsou Jeho nižší energie neboli hmota. Proto může být nižší energie stvořená tou vyšší, ale nikdy ne naopak. Stejně tak jedině když Mahá Višnu svým pohledem

oplodní Matku přírodu, začnou všechny živé bytosti v rámci mahat tattvy jednat.

Písmo uvádí, že duchovní a hmotný svět nemůže být pochopen člověkem, který není oddaným Pána. Neoddaný nedokáže pochopit ani hranice své vlastní planety, co pak jde říct o velikosti vesmíru, dokonce i kdyby mohl po milióny let cestovat rychlostí mysli: „Ale pokud je tu otázka rychlosti mysli, je rychlejší než rychlost *váju*. Máme tu zkušenost. Mnoho tisíc mil můžete

svou myslí překonat během vteřiny. Takže s touto rychlostí mysli, letadlem, pokud začnete dnes a budete pokračovat po mnoho miliónů let, stejně nebude možné najít, odkud

ta exploze pochází. To je to.“ (Přednáška, 2. dubna 1975, Májápur)

Původ Země

Moderní vědci tvrdí, že Země byla formována z plyných látek, jako je vodík, které v průběhu času kondenzovaly. Krišna ale vysvětluje, že tyto plyny (*váju*) pochází od živého zdroje, Krišny, a ne z hmoty. Prabhupáda uvádí příklad stromu. Strom vzniká z malého semínka, „ale kdo dává to semínko?“ To je zodpovězené v Bhagavad gítě (7.10): *bidžam mám sarva-bhútánám...* [Krišna] dává semínka a On je život... *Váju* je vzduch, není to tak? ... A vyšší než *váju* je éter, obloha. Vyšší než obloha je mysl. Vyšší než mysl je inteligence a vyšší než inteligence je duše. Oni tohle nevědí. Zachytili jenom tu prostřední část, *váju*. Kde se ale *váju* bere? Odkud se vzal vzduch?“ (Přednáška, 3. prosince 1973, Los Angeles)

Chemická evoluce

Moderní vědci říkají, že život pochází z chemických reakcí v buňkách, takže sami plánují stvořit život tím, že stvoří chemické reakce. Chemikálie ale neprodukují živé bytosti, to živé bytosti produkují chemikálie.

Šríla Prabhupáda neustále brojil proti každé teorii, která se zakládala na chemické evoluci: „Ano, tahle chemická evoluce je část živého projevení. To už jsem vysvětlil. Právě jako chemikálie, kyselina citronová, pochází z citronovníku, života. Pochází. Takže všechny chemikálie jsou vytvářené... Právě tak jako ve vašem těle, v mém těle, je tu tolik chemikálií. Protože je tu to tělo, vznikají chemikálie. V mé moči najdete tak moc, tolik chemikálií. V mojí stoličce najdete spoustu chemikálií. Odkud se ty chemikálie berou? Denně, enzymy, tolik dalších chemikálií vzniká. Lékař velmi

jednoduše analyzuje moč a je tam tolik chemikálií. Odkud se vzaly? Protože jsem živá bytost, chemikálie jsou produkované v mojí moči, v mojí stoličce, v mém kašlí, v mých sekretech. Vznikají. Proto je řečeno, že chemikálie jsou produkované

Vyučovat děti vědu o duši a o tom, jak vzniká hmotné stvoření, může být jak výzvou, tak odměnou

životem, ne že život je produkovaný chemikáliemi.“ (Ranní procházka, 3. prosince 1973, Los Angeles)

Upřímně, vědci nedokáží stvořit ani mravence, co pak říct o lidské bytosti. Tím, že neuznávají Boží zásluhy, uvádí vědci nevinnou veřejnost v omyl a bez užitku utrácí miliardy dolarů při pokusech vytvořit věci, které dokonce ani nejsou pro společnost žádným přínosem.

Biologická evoluce (Darwinova teorie)

Evolucionisté říkají, že život začal několika jednoduchými životními formami, jako jsou améby. Obrovská rozmanitost druhů, kterou vidíme dnes, vznikla díky tomu, že tyto prvotní jednobuněčné organizmy zmutovaly a v průběhu času se z nich stala nová stvoření. Během reprodukce se geny někdy nezkopírují dokonale přesně, a proto se následující generace může lišit od svých rodičů. Darwinisté říkají, že během dlouhých period času se

z těchto drobných rozdílů stávají rozdíly veliké a může se tak vyvinout zcela nový druh. Ve skutečnosti ale drobné rozdíly od jedné generace ke druhé nikdy nevedou k novým druhům. Existuje striktní limit toho, jak moc může rostlina

nebo zvíře zmutovat. Keřík růžové růže může „náhodou“ tvořit bílé květy díky recesivnímu genu nebo mutaci, nikdy ale nebude tvořit květy lotosové a to bez ohledu na to, jak dlouho si počkáme.

Člověk se může náhodou narodit se šesti prsty, nikdy se ale nenarodí s kopyty. Boží stvoření je dokonalé, říká Šríla Prabhupáda, a přírodní zákony jsou neporušitelné. Různé druhy existují všechny zároveň a živé bytosti se rodí v tom či onom druhu podle svých různých tužeb a mentalit.

Vědecký pohled je inverzí Darwinovy evoluce. Podle Šrímad Bhá-gavatamu velcí světci a poloboží vytváří všechny nižší formy života. Jinými slovy, nižší inteligence pochází z vyšší inteligence. Je to proto, že příčina v sobě musí zahrnovat všechny náležitosti svého účinku – odkud by jinak ten účinek vzal své vlastnosti? Proto jsou všechny životní druhy tvořené v sestupném pořadí a živé bytosti přijímají tělo,

keré se nejlépe hodí pro jejich vědomí. Jak se vědomí živých bytostí vyvíjí, přesouvají se do vyšších a vyšších životních druhů. Takže evoluce vědomí probíhá na základě našich interakcí s hmotnými kvalitami, které jsou pod kontrolou Nejvyššího Pána.

Šríla Prabhupáda: „Takže oni si myslí, že tato rýže vytváří škorpiona. Říká se tomu *tandula-vriščiká-njája*. Rýže ale nemůže stvořit život. Pravdou je, že škorpion naklade do rýže vajíčka a díky fermentaci pak vyjdou ven. Jen vajíčka. A to maličké stvoření vyjde ven. A bláznivá stvoření si myslí, že rýže stvoříla škorpiona. To není možné.

Takže oni propagují tuhle evoluční teorii, že člověk pochází z opice, ale žádná opice nestvořila člověka. To nikdo nikdy neviděl. Je tu tolik věcí. Propagují nějakou teorii, ale to není fakt.“ (Přednáška 3. ledna 1974, Los Angeles)

Když jsou děti starší a připravené na detailnější vysvětlení, můžeme je učit z knih, jako jsou *Zakázaná archeologie: skrytá historie lidstva* (Forbidden archeology: The Hidden History of the Human Race, autoři Michael A. Cremona a Dr. Richard L. Thompson), *Mechanistická a nemechanistická věda: Zkoumání přirozenosti vědomí a formy* (Mechanistic and Nonmechanistic Science: Investigation into the Nature of Consciousness and Form, autor Dr. Richard L. Thompson), *IQ přírody* (Nature's IQ, autoři Balazs Hornyanszky a Istvan Tasi), nebo *Počátky: vyšší dimenze ve vědě* (Origins: Higher Dimensions in Science, což je časopis BBT obsahující články od ISKCONských vědeckých autorů), stejně tak jako z objasňujících výkladů a konverzací Šríly Prabhupády.

Všechny tyto zdroje poskytují argumenty proti moderním atei-

stickým teoriím a nabízí vaišnavské závěry.

Vyučovat děti vědu o duši a o tom, jak vzniká hmotné stvoření, může být jak výzvou, tak odměnou. Můžeme své děti naučit, jak vyvrátit argumenty materialistů, kteří chtějí náš původ vysvětlit bez uznání zásluh Bohu.

Za použití jazyka odpovídajícího chápání dětí s nimi můžeme hrát dáblova advokáta a ustanovit svrchovanost védské filozofie. Prabhupádovy ranní procházky jsou obzvláště odhalující a jako rodiče je můžeme poslouchat nebo číst, abychom tak naše děti mohli pozorně vést správným směrem. Naše vlastní víra a pochopení se v průběhu tohoto procesu ohromně zvětší a my tak našim dětem můžeme pomáhat pochopit, že nejsou produktem hmoty, ale že jsou duchovní bytosti, služebníci Krišny. 🙏

 Govinda
shop

Soukenická 27
110 00 Praha 1

www.govindashop.cz

MANŽEL A MANŽELKA

Tento článek nenahrazuje studium role manžela a manželky v Prabhupádových knihách. Právě naopak – měl by vést k jejich studiu do ještě větší hloubky. Když Šríla Prabhupáda popisoval grihastha ášram, je zjevné, že vycházel spíše ze staroindické tradice „stálého manželství“ (steady marriage). Základní vodítka pro grihastha ášram nám tedy dávají překlady a významy veršů od Šríly Prabhupády ve Šrímad Bhágavatamu, Bhagavad gítě a Čaitanja čaritamritě, stejně tak jako Prabhupádovy rozhovory a přednášky.

Tyto zdroje by vaišnavové měli studovat především. Tento krátký článek spíše zahrnuje

Pár postřehů pro snadnější život ve vědomí Krišny

postřehy a realizace týkající se praktického života v současné době pro roli manžela či manželky, aby tento ášram nebyl brzdou v duchovním životě, ale spíše pomůckou ke klidnému praktikování vědomí Krišny.

Článek se zaměřuje více na mužskou roli – také proto, že je mi bližší. Ale i v případech problémů mezi muži a ženami, Prabhupáda v mnoha případech nedával vinu ženě, ale muži. Řekl, že je to chyba muže, protože by měl být silný a inteligentní, a že žena pak přirozeně a nevinně muže následuje a přijímá u něj ochranu a bezpečí. To funguje dobře, když může následovat dobrého muže. Pak i manželství funguje dobře. Manu říká, že když je žena šťastná, celý dům je plný světla. Nebo, jak se říká dnes: „Když máma není šťastná, nikdo není šťastný!“

Úvod

Jakmile přijdeme do hmotného světa, máme sexuální touhu, ale grihastha ášram je vytvořen Krišnou, abychom ji očistili. Pokud má svobodný oddaný nebo brahmačárí sexuální touhu, měl by se oženit. Často jsem ale slyšel říkat: „Jak mi to pomůže žít se ženou? Vždyť to se jen zhorší. Spíš bych od nich měl utíkat.“ Pak se stává, že začne ženy i nenávidět, nebo je na ně nepřijemný či hrubý. Tento problém se řeší tak, že se naučíme žít s jednou ženou v manželství. Posunuje nás to, že musíme podstoupit nejednu oběť či kompromis, změnit sám sebe. Zůstaneme-li sobečtí, bude-

me mít strašné manželství. Očištění spočívá v tom, že přestaneme myslet jen sami na sebe a začneme vnímat druhou osobu. Jak bychom mohli v budoucnu vnímat Krišnu, když nedokážeme vnímat ani toho, kdo je den za dnem a rok za rokem vedle nás. Jak řekl jeden moudrý oddaný: „Sobecká párty skončila se začátkem manželství.“

Koho si vzít?

Je jasné, že oddaný Krišny si hledá za manželku oddanou Krišny, a naopak. Pokusy najít si manželku (manžela) mezi neoddanými a pak jej (ji) konvertovat, dopadnou téměř vždy neúspěchem.

Znát svoji roli. Přestože mohou být oba upřímnými oddanými, pokud neznají svoji roli „manžela“ a „manželky“, bude docházet k nedorozuměním, a řešení těchto nedorozumění nacházejí oba dva až z opakovaných chyb často i po 10 nebo 20 letech. Pokud vědí, co taková role obnáší, mohou stát oba materiálně pevně „na nohou“ a je šance, že jejich duchovní vývoj nebude mít tak velké výkyvy. Přejít z brahmačárí(ni) ášramu do grihastha ášramu znamená seznámit se s rolí manžela a manželky.

Začátek

Je potvrzeno, že to, čemu se říká prvotní zamilování, trvá pouze jeden až dva roky společného života. Může to být hezké období, během kterého často proběhne i vědská svatba. V tomto období

nevidí jeden na druhém žádné nedostatky. Chování, které mu (ji) normálně u druhých vadí, a jeho/její protějšek jej projevuje, v tomto období nevnímá. Hodnoty druhého přijímá v tomto dočasném období za své a s radostí je toleruje, i když to jeho hodnoty rozhodně nejsou. Až toto období (za rok až dva) skončí, dochází k poznávání jeden druhého v pravém světle a podle povahy se začínají řešit nedostatky, které oba dva začínají vidět jeden na druhém. Někdo to řeší tolerancí, pochopením, trpělivostí, službou druhému atd., jiní to řeší hádkami či „odloučením“. Proto je důležité, aby se oba dva během „poznávacího období“ ptali jeden druhého na své hodnoty, preference v životě, plány do života atd.

Jinými slovy, aby nebyli v iluzi o tom, jak chce protějšek bydlet, kolik chce mít dětí (jestli vůbec nějaké chce), jakou má představu ekonomického zajištění rodiny, duchovního standardu, výchovy a vzdělávání dětí, jestli chce cestovat, nebo zůstat na jednom místě atd. Je pravda, že spousta z těchto hodnot se s dozráváním osob mění, ale tyto rozhovory pomohou zamezit budoucím potížím. Znáám páry, které se už při těchto (předmanželských) rozhovorech neshodly téměř

na ničem, a byli rádi, že se domluvili najít si každý někoho jiného, čímž si ušetřili trpkou zkušenost a také reakce z případného rozchodu.

Role manžela

Ochraňovat a zajišťovat. Pro manžela manželství znamená zajistit stálé, teplé, bezpečné a pohodlné bydlení. Jestli jednoduché, nebo opulentní, je druhá věc, ale musí být pohodlné. Pokud pohodlné je, dá se jednoduše praktikovat běžná sádhana (každodenní duchovní činnosti manželů). Pokud ne, začnou se oba postupně zaměřovat na zajišťování pohodlného bydlení, a ne na každodenní sádhanu. Druhou úlohou pro manžela je ekonomický přínos. Stále platí heslo, že manželka má mít minimálně stejnou nebo vyšší úroveň života, než jakou měla před tím, než se vdala (než jakou jí zajistili rodiče v dětství). Pokud manžel správně „ochraňuje a poskytuje“, tak se tím udržuje v náladě služebníka, a to ho také chrání před požívačnou náladou (puruša bhávou).

Manžel jako „guru“

Tohle se někdy špatně chápe. Někteří muži naléhají na své manželky, aby udělaly cokoli, co jim řeknou, protože manžel přece znamená

guru. Když se Prabhupády zeptal jeho žák Višal, „Měla by manželka udělat cokoli, o co ji manžel požádá?“ Prabhupád odpověděl, „A ty bys byl tak arogantní?“ Guru cítí k žákovi náklonnost a vede jej ke Krišnovi. Stejně tak manžel by měl zvyšovat svoji oddanost ke Krišnovi, a zároveň projevovat náklonnost a laskavost ke své manželce. Pro manželku je pak jednoduché a přirozené následovat takového manžela. Žádná manželka nebude následovat diktátora. Takže termín „manžel jako guru“ poukazuje spíše na muže, který je duchovně silný, dávající pěkný příklad, ukazuje náklonnost a inspiruje ženu do duchovního života svým příkladem.

Být mužem

Úkolem muže je zajistit ženě šťastný život, naplnit její potřeby, být citlivý k jejím silným i slabým chvilčkám, trpělivě naslouchat, když je manželka rozzlobená, a být pevným sloupem, o který se žena může opřít, když je citově rozrušená. Jestli to přirozeně nedělá, tak neovládá svoji mysl či smysly a nemůže se nazývat skutečným mužem, protože to pak znamená, že podléhá nižším kvalitám přírody. Nedokáže vliv těchto nižších kvalit ovládat. A to je příznačné spíše pro ženskou přirozenost než mužskou.

Prabhupáda řekl: „Vezměte se a žijte v míru.“

Nesmíme vidět potíže jako neřešitelný problém, ale jako příležitost posunout se dál

Vědomí poživitele

Velké potenciální nebezpečí v životě hospodáře je spadnout do pasti toho, že jsem poživitel. Ale bhakti je o službě. A muž, který se chce ženit za jiným účelem, než je služba, tak prohrál už předtím, než vůbec začal. Šríla Bhaktisiddhanta Sarasvatí Thákur napsal v časopise Harmonist (v článku Vztah mezi mužem a ženou) zajímavé body vztahující se k tomuto tématu - „Žádný z manželů by si neměl vynucovat službu od toho druhého.“ „Manželstvím nevzniká ani manželce, ani manželovi právo být pánem toho druhého.“ „Muž a žena jsou spojeni svazkem manželským za účelem služby jeden druhému v provádění společné služby Křišnovi.“

Manželka není mamka. Máma se o syna stará, i když jí za to syn nic nedá, ale manžel by si péči své manželky měl zasloužit již zmíněnou ochranou, náklonností, laskavostí, slušností, úctou, poskytováním potřebných věcí, citlivostí atd. Pokud manžel neudělá manželku šťastnou, tak i další generaci dává špatný příklad toho, co znamená „být manželem“, nemluvě o úspěšnosti svého grihastha ášramu.

Role manželky

Dharma patří. Pro manželku je hlavní povinností udržovat v domě dharmu, zásady zbožnosti. Pokud manželka ve všech případech (příjemných i kritických) zachová princip dharmy, bude to pro manžela velká inspirace. A hlavně, „Kdo následuje dharmu, toho sama dharmu ochrání“. V době sváru má tato Dharma patní (manželka) být první, kdo přijde spor urovnat a celou věc vysvětlit. Mužské ego často muži nedovolí přijít jako první.

Druhým úkolem je udržovat věci, které manžel zajistil (dům, děti, potraviny atd.). Pokud je o tyto věci náležitě postaráno, muž je inspirovanější vše zajišťovat.

Prabhupáda řekl, že žena musí vědět, jak vyhrát nad svým manželem prostřednictvím služby, jednání a příjemnou povahou.

Manželka by neměla čekat od manžela, že sám pozná vše, co si žena myslí a po čem touží. Měla by mu vždy říct.

Pojem manželství

Šríla Prabhupáda říkával, že manželství slouží k vychování Křišny si vědomých dětí. To je praktická rada (pokyn). Pro lidi ze Západu je ale pojem manželství spojený se slovem

„romantika“, a tak i oddaní čekají od manželství jistou romantiku. Dívání se z očí do očí, vodění se za ruku, chození po plážích nebo v parku atd. Zklamání z nesplnění jisté romantizované představy pak může vést k nápadu, že s někým jiným by se tento sen mohl naplnit. Romantické představy rozhodně nejsou způsobem, jak přemýšlet o manželství. Nehledě na to, že i v historii našich předků (200 let a více zpátky) najdeme spíše praktický pohled na manželství.

Manžel měl být statný, aby mohl obdělávat polnosti zděděné od jejich rodičů, děti by měla mít manželka co nejvíce, aby pomohly s hospodářstvím, v královských rodech se spojovaly manželstvím rodiny, aby rozšířily svoje království atd. Jinými slovy, na manželství se pohlíželo spíše z praktického pohledu než z pohledu romantického. Takové manželství může přetrvat dlouho a být „stálým manželstvím“. Oddaní by měli ukázat světu, jak žít ideální život bez rozvodů, a pohlížet na manželství spíše z praktického hlediska.

Před manželstvím jsme stále dětmi

Nikdo nám o nás neřekne víc než náš protějšek, který je naším zrcadlem. Takto víme, na čem pracovat a co zlepšovat, tímto rosteme a naše manželství se stává „stálé“. Když ale manželka od manžela něco očekává a přemýšlí „jestli mě skutečně miluje, pozná to na mně ...“, a on to nepozná, protože mu to neřekla, a je oheň na střeše, tak to je dětské chování. Nebo se jako dítě chová muž, když mu manželka řekne: „Ty nevíš, jak se to dělá? Podívej se!“ a on se rozzlobí. Je to dětské, ale stává se to. Dokud nedospějeme, bude naše manželství fungovat špatně. Manželství nám pomáhá růst, a pokud tu výzvu přijmeme, budeme vědomí si Křišny ve „stálém, vyrovnaném manželství“.

Pomáhat si ve vědomí Krišny

Pokud už jsme v manželství, nikdy si nemysleme, že jsme si vybrali špatně, nebo že nám byl náš protějšek vybrán špatně. Nesmíme vidět potíže jako neřešitelný problém (negativa), ale jako příležitost se posunout (pozitiva). Život grihasthy znamená navzájem si pomáhat být si vědomý Krišny, a pokud to děláme, je to to nejlepší manželství, i když nefunguje dokonale. Nesmíme také dopustit, aby se naše chyby přenesly na naše děti. Někdy to jsou chyby, které si sami neseme už od našich předchozích generací. Když nás například v dětství fackovali, tak chceme ve jménu výchovy fackovat naše děti také. Ale my musíme být ti, kteří rozpoznají podobné „nevaišnavské“ chování sami na sobě, a být prvními v naší rodové generaci, kdo tyto návyky změní.

Partáci

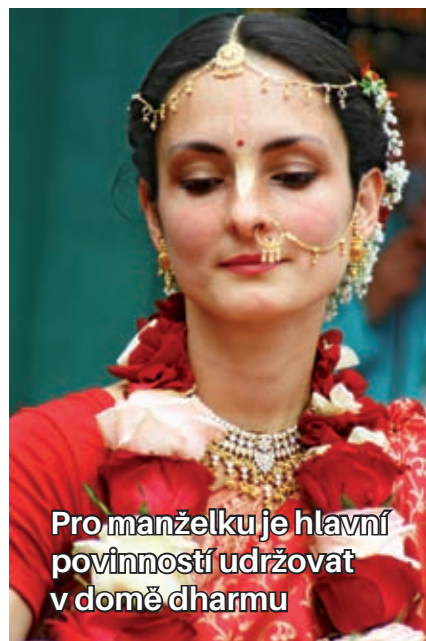
Někdy se stává, že jeden z manželů toho má hodně a ten druhý méně. Nikdy by se v manželství nemělo stát, aby si oba dva mysleli, že toho mají pořád hodně, a ten druhý že jim s ničím nepomůže a nebo jen málo. To ničí dobré vztahy i atmosféru v rodině, a přenáší se to i na děti. V této atmosféře nikdo nechce žít a takový dům není domovem.

Ten, kdo se snaží být oddaným Pána, si nikdy nechce nechat sloužit, a už vůbec ne od osoby, která je oddána Krišnovi, čímž náš protějšek jistě je. Muž i žena by měli stále vyhledávat příležitost, jak sloužit více tomu druhému tím, že mu pomáháme s jeho povinnostmi. Vidět, kde mohou tomu druhému ušetřit trochu času, a říct, aby si namísto toho přečetl(a) pár stránek Bhágavatamu. Doporučuje se vyzkoušet si tuto mystickou záležitost – i když máme hodně povinností sami, a přitom pomůžeme druhé-

mu s jeho povinnostmi, náš den se expanduje a my to vše stihneme. Nechceme za to nic, jen chceme ušetřit tomu druhému trochu času na duchovní činnosti či odpočinek. Zkrátka takoví dobří parťáci.

Prabhupáda řekl: „Vezměte se a žijte v míru.“

Normální muž a žena by se měli snažit společně vytvořit poklidné manželství. Pokud mír není, muž (i žena) se snaží pracovat hlavně na sobě s heslem, „být tvrdý na sebe a tolerantní k ostatním“.

Dobrý manžel pochopí, že pokud je manželka nešťastná, musí změnit sám sebe, a ví, že se bude muset modlit o větší sebereflexi a řešení osobních problémů. Jinými slovy, pracuje na tom, aby změnil sám sebe, ne manželku.

Moudrý muž si také uvědomuje, že Krišna mu dal schopnost být snadněji spokojený než žena, a že dokáže obětovat osobní pohodlí, vymoženosti a touhy takovým způsobem, jakým je pro ženy někdy obtížné. Manžel může upřednostnit potřeby a přání své manželky před vlastními, protože ví, že pro ni je často důležité, aby to udělal. Jinými

slovy, dělá to, co je nutné, aby byla šťastná, protože ví, že když bude šťastná, „dům je prosvětlený“. Snažíme-li se, aby dům byl prosvětlený, aniž by byla žena šťastná, nebude to fungovat.

Dávání bez očekávání

Podle Bhágavatamu je dharmou grihasthy (1.) vykonávat jagju a (2.) dávat milodary. Jagju provádíme správným zpíváním svatého jména a šířením vědomí Krišny. A dáváním se grihastha zbavuje sobectví a chamtivosti. Byl by sám proti sobě, pokud by pouze hromadil a nic nedával.

Při návštěvě chrámů nemá nikdy šetřit na přispěvcích, pokud potká svaté osoby – sannjásí, musí je obdarovat, když vidí brahmačáří kolektovat pro svého gurua, měl by vždy využít příležitosti jim bohatě přispět a tak dále.

Pro grihasthu je nápomocné jedno pravidlo – „Nebohatneme z toho, co si necháme, ale z toho, co dáme“. Protože po smrti se nám počítá pouze to, co jsme dali, a to nás posunuje dál.

A protože grihastha ášram je jediný ášram, kde zaopatřování prostředků je nutnost a povinnost, tak toho mají správní grihasthové náležitě a štedře využít. Brahmačáří obětují svůj čas a energii, vánaprasthové obětují své pohodlí, sannjásí obětují svoji mysl, činy i slova ve službě Pánu, a grihasthové pro svůj pokrok obětují své vydělané prostředky.

Pokud někdo usiluje o návrat zpátky domů, zpátky k Bohu, tak si musí uvědomit, že tam (v duchovním světě) potkáme jenom ty, kteří nedali jen pár milodarů, ale kteří už dávno dali sami sebe, svůj život a celou svoji existenci. Tak se na to připravme, abychom mezi tyto přátele v duchovním světě zapadli. 🙏

OČIŠŤOVÁNÍ SRDCE

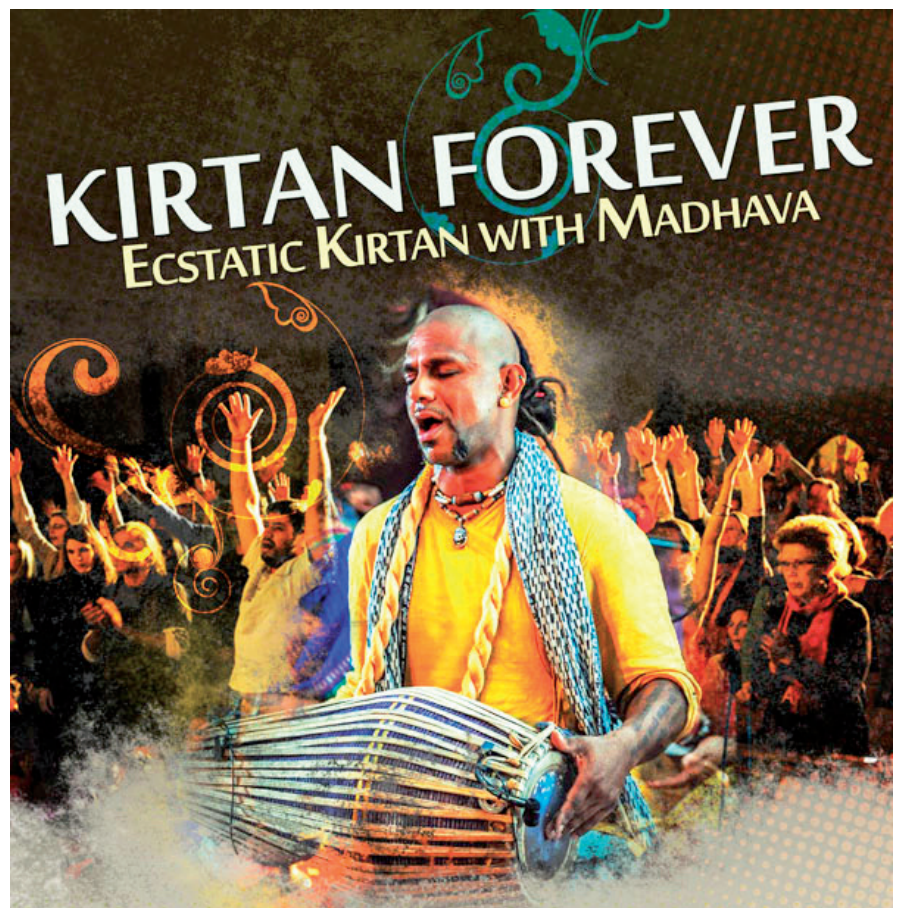
ŽIVOT CESTUJÍCÍHO KÍRTANÍJI

„Pojďme umýt toalety,“ řekl Aindra Dás, vedoucí 24hodinového kirtanu v Krišna Balarám Mandiru ve Vrindávanu. „Očistí to vaše srdce. Až když je srdce očistěno, pak je opravdu možné zpívat Hare Krišna.“

Osmnáctiletý Mádharma Naidoc byl zaskočen. Byl uznávaným hráčem na mridangu a členem 24hodinové kirtanové skupiny. Proč by měl dělat něco tak podřadného? „V žádném případě,“ odsekl. „Nikdy v životě jsem toalety nemyl.“ O pár minut později uviděl Aindra, jak jde kolem v gamše, s gumovými rukavicemi a čisticími prostředky. Ten pohled na legendárního kirtan-lídra a žáka Šríly Prabhupády, chystajícího se splnit tak pokorný úkol, Mádharvu zarazil, ale pak se rychle k němu běžel připojit. Následující čtyři hodiny uklízeli toalety společně. „Byl to jeden z neživějších a nejhezčích zážitků, jaký jsem kdy měl,“ vzpomíná Mádharma. „Cítil jsem, jak se moje srdce očisťuje. Zdálo se to tak jednoduché. Poté jsme byli během kirtanu úžasně propojení.“ Mádharma se narodil na Mauríciu vaišnavským rodičům, hrál na mridangu od svých pěti let a v kirtanu hledal vždycky útočiště, dokonce i ve svých obtížných letech dospívání. Ale opravdovým darem byly až roky 1992-98, když ve Vrindávanu sloužil pod vede-

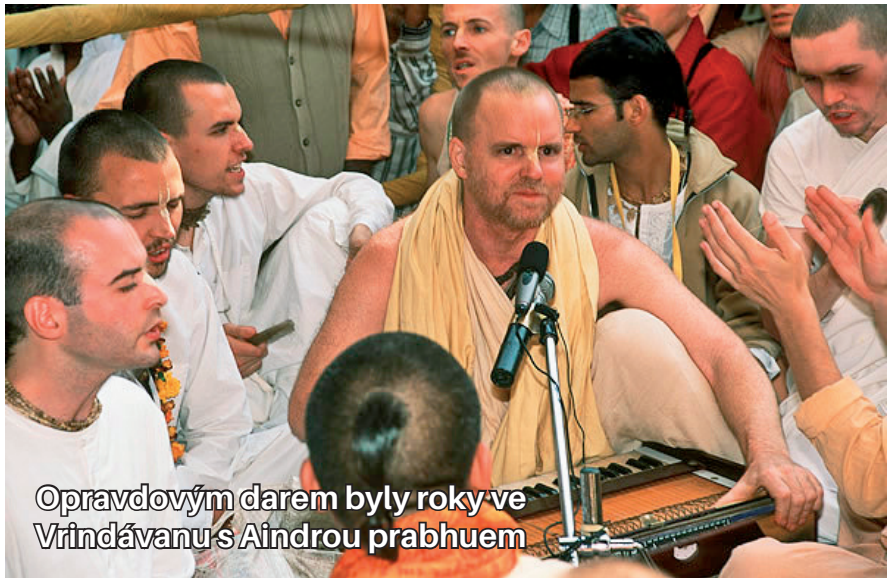
ním Aindry, který mu vyjevil skutečnou náladu a účel kirtanu. „Stejně jako nevyhnutelnosti pokory mě Aindra naučil, že kirtan není žádné představení,“ říká. „Je to o zpívání výhradně pro Krišnovo potěšení.“ Po šesti letech ve 24hodinové kirtanové skupině, během kterých hrál na mridangu na proslulých albech jako Vrindavan Mellows, se Mádharma vrátil na Mauríciu, aby se oženil. Při dojemném loučení mu Aindra dal pokyny, které si měl uchovat ve svém srdci po zbytek života: „Kamkoliv půjdeš, zpívej Hare Krišna, i kdybys měl zpívat

jen pro čtyři stěny.“ Když se Mádharma vrátil domů, cítil se trochu ztracen. Nějakou dobu pracoval se svým otcem jako zeměměřič, později studoval interiérový design. Když se pak přestěhoval do Anglie a jeho manželka Rádhiká Dásí ho pozvala na chrámový bhadžan, začali se najednou dít věci. Ta nedělní odpoledne začínali s téměř prázdnou chrámovou místností a končili s úplně přeplněnou. Šivarám Svámí a další mu začali volat a zvat ho na kirtany po celé Evropě. Mádharma se vrátil ke svému poslání. Ale pořád si potřeboval vydě-

lávat na živobytí. V roce 2000 se přestěhoval do Švýcarska a deset let tvrdě pracoval jako tesař.

„Od pondělí do pátku, od sedmi ráno do pěti odpoledne jsem musel chodit do práce,“ vzpomíná. „V pátek po práci jsem se osprchoval, něco málo pojedl a pak skočil do letadla do Anglie nebo Maďarska, abych mohl celý víkend strávit v kirtanu. A v pondělí začalo všechno od začátku.“ Když Aindra v roce 2010 opustil tělo, poslední, co Mádhavovi jen den předtím řekl, bylo: „Pokračuj ve zpívání, ale nejenom na stejných místech. Jdi na nová místa a rozšiřuj tuhle kulturu kirtanu všude.“ Mádhava byl rozrušen. Nejenom, že ztratil svého přítele a duchovního ochránce, ale neviděl žádnou cestu, jak naplnit Aindrovu pokyny – právě totiž ztratil zaměstnání. Následující den ho

Opravdovým darem byly roky ve Vrindávanu s Aindrou prabhuem

jádrem skupiny, svou manželkou Rádhikou a hráčem na mridangu Vrindávanem Kirtanem dásem. Téměř celý rok neustále cestují. Dvě z jejich největších akcí jsou ve východní Evropě – Bhakti sangama festival na Ukrajině, který přitahuje téměř 8 tisíc oddaných na pět dní

tru a mladí lidé na ni koukají, jako by se zamilovali na první pohled. Někteří lidé se drží za srdce, jiní pláčou. Zavírají oči, a když se rytmus rozjede, zpívají a tančí. Někteří z nich přijíždějí po mnoho let, ale žádné jiné hudební show se neúčastní a přijdou rovnou do Hare Krišna stanu na kirtan.“ V Americe se Mádhava účastní festivalu Sádhu sanga v Severní Karolině, na který jezdívá přes dva tisíce oddaných a lidí praktikujících jógu. Vždy v červnu také tráví tři týdny v New Yorku, aby podpořil Harináma ášram zaměřený na každodenní zpívání v ulicích. V roce 2018 navštívil Mádhava a jeho tým i dvě země, ve kterých byli úplně poprvé. Na Filipínách dělali kirtan na projektu, který přitáhl lidi do překrásné eko-vesničky Vradža. Pro hongkongský chrám udělali kirtanový workshop a programy v jógových centrech a univerzitách. Spolu s mnoha Číňany se účastnilo i spousta lidí ze Západu.

„Jedna paní si mě přidala na Facebook, a teď poletí ze Španělska, kde bydlí, na den do Amsterdamu, jen aby se připojila na jeden z našich kirtanů,“ vypráví Mádhava. Loňský podzim byli na měsíčním turné po Jižní Americe, dělali kirtany v ISKCONských chrámech, jógo-

Mádhava se svou ženou Rádhikou, duchovní oporou a důležitým členem jeho týmu

kontaktovala zbožná gudžaratská rodina, která podporovala Aindra. Dověděli se, že Mádhava byl vycvičen tímto velkým kirtanijou, a okamžitě mu navrhli, že budou hradit jeho náklady a část výdajů, pokud bude souhlasit a věnovat se naplno jenom kirtanu. Od té doby byl Mádhava ve víru kirtanového dobrodružství s nedocenitelným

extatického kirtanu. Dalším je hudební festival Woodstock v Polsku, který se teď jmenuje Polland Rock, na který jezdí tisíce mladých lidí, a obrovský ISKCONský stan je tam pořád zaplněný. „Kirtan začíná ve čtyři odpoledne a moje směna trvá od jedenácti do tří až čtyř hodin ráno,“ říká Mádhava. „Je to úžasné. Vzadu na pódiu máme mahá man-

vých centrech, univerzitách a programech v Ekvádoru, Peru, Čile a Panamě. Pak během kártiku (23. října až 21. listopadu) dělal celý měsíc kirtan ve Vrindávanu v Indii, přes den v ubytovacích prostorách Májapur Vrindavan Trustu, v noci v Krišna Balarám Mandiru a také na parikramě s Indradjumnou Mahárádžem. Letošní rok se jim už také zaplňuje – skupina podpoří festival Kirtan Forever (3. až 7. října 2019) v eko-vesničce Góvardhan v Bombaji, který je kromě pro oddané otevřený i pro veřejnost. Bude tam hodně diskuzí o filozofii kirtanu a bhakti jógy, workshopy hry na karatály a mridangu, mnoho kirtanů i lekcí jógy.

Aby toho nebylo málo, Mádha-va a jeho tým začali nabízet malé programy pro jógová centra, a taky jednodenní kurzy. S hudebními workshopy a ukázkami vaření program nabízí hlubší pohled do filozofie a životního stylu, spojeného s kirtanem. Mádha-va je v kontaktu s účastníky přes svoji internetovou stránku kirtanforever.com a vydává dvouměsíčník, aby účastníci zůstali ve spojení s duchovním životem.

Jeho život cestujícího kirtaniji je velice vzrušující a obohacující, ale taky extrémně náročný. Skupina je vydána napospas zpožděným letům a počasí, závisí na jakémkoliv ubytování nebo jídlu, které je zrovna k dispozici. Někdy komfortním, jindy velice odříkavým. Mádha-va tráví doma ve Švýcarsku jenom dva měsíce v roce, a to ani ne najednou. „Zajedu domů na den nebo dva, ostříhám živý plot, zaplatím účty a sbalím se na další cestu,“ směje se Mádha-va. Ale Aindrův pokyn a síla svatého jména ho žene dál. „Je to Krišna samotný,“ říká Mádha-va, „my se Mu snažíme sloužit a On se o nás stará. A vidíme taky účinek na lidi přijímajících proces a to nejen kirtan, ale také džapu.

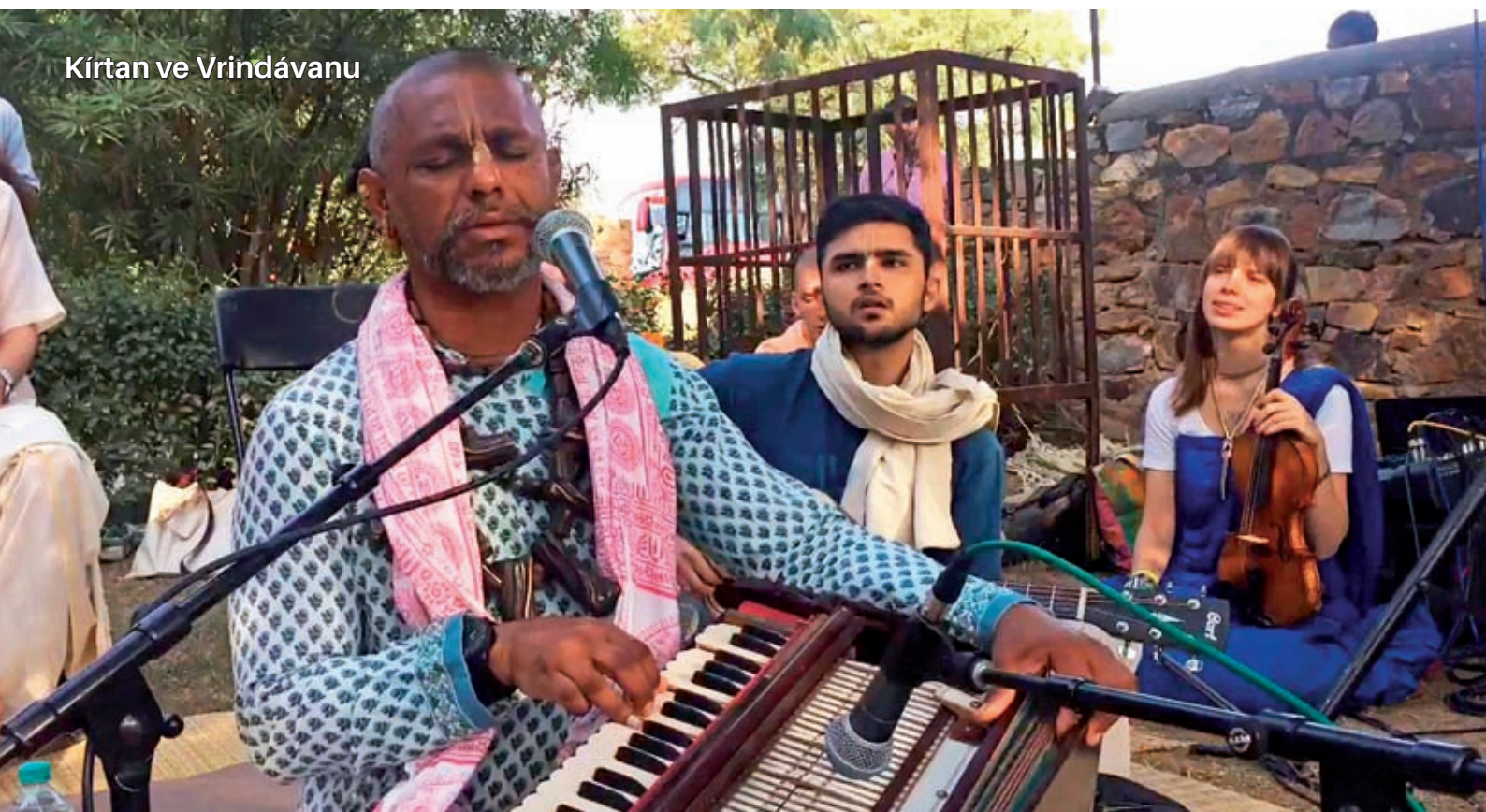
Mádha-va bere kirtan velice vážně. Spíš než jako práci to vnímá jako službu svatému jménu a spojování lidí s Krišnou. Kamkoliv jde, požaduje jenom slušné místo k odpočinku, vydaje za letenky a prasadam. Nikdy žádný plat nebere, i když přijme příspěvek, když mu ho nabídnou. Je také hluboce přesvědčen, že současná ISKCONská kultura kirtanových festivalů a kír-

tanijů by měla mít tu správnou motivaci. „Čím víc kirtanu, tím líp,“ říká. „Ale my, zpěváci kirtanu, bychom si měli položit upřímnou otázku: proč organizujeme tyhle festivaly? Proč vlastně děláme kirtany? Je to proto, abychom získali obdiv a slávu? Pro přízeň žen, nebo pro peníze? Nebo máme ty opravdu pravé důvody? Protože lidé se k nám obrazejí pro inspiraci, a pokud jen podvádíme sebe i ostatní, Krišna se ani nepodívá,“ pokračuje.

„Můžeme sice zpívat, ale to není to opravdové zpívání. Ve správné náladě je to však zážitek, který nás změní, očistí naše srdce a navíc umožní zpívat ještě čistěji. Když zpíváme čistěji, podoba, vlastnosti a zábavy Pána se vyjeví v našem srdci. Jak říká Šríla Prabhupáda, není to žádné umělé rozpoložení mysli. Přichází přirozeně praxí, upřímným odhodláním a vírou. A lidé mohou cítit, že tato osoba nepředvádí jenom svůj hudební talent a krásný hlas, ale že upřímně oslovuje Nejvyššího Pána. A čím upřímnější je zpívání,“ uzavírá, „tím víc lidí to osloví a propojí s Krišnou.“ 🙏

Převzato z iskonnews.org

Kirtan ve Vrindávanu

DAMODARA®
Natural Foods

VEGANSKÉ & BEZLEPKOVÉ VÝROBKY

GRANOLA

PEČENÉ BEZLEPKOVÉ MÜSLI

NOVINKA!

VĚDECKÉ ZÁKLADY

3. díl

VĚDOMÍ KRIŠNY

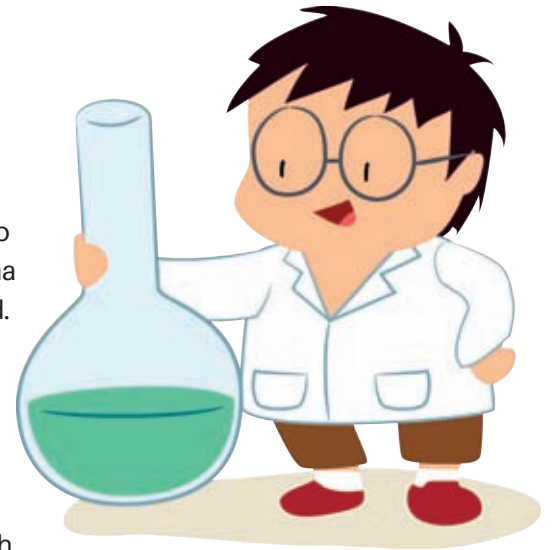
Neúplnost a spekulace Darwinovy evoluční teorie

Předtím, než Charles Darwin publikoval v roce 1859 svou evoluční teorii, často si dopisoval se svým současníkem, přírodovědcem A. R. Wallacem. V jednom ze svých dopisů A. R. Wallacovi (22. prosince 1857) Darwin napsal: „... Jsem pevně přesvědčen, že bez spekulace neexistuje žádné dobré a pravdivé pozorování ...“ Tudíž není nutné roz-

skutečnostmi ohledně rozšíření organismů obývajících Jižní Ameriku a v geologických vztazích současných a minulých obyvatel tohoto kontinentu. Zdálo se, že tyto skutečnosti vrhnou trochu světla na původ druhů, záhadu všech záhad. Po návratu domů mě v roce 1837 napadlo, že by možná mohlo pomoci vyřešit tuto otázku trpělivé shromažďování a posuzování nej-různějších faktů, které s tím mohly mít nějakou spojitost. Po pěti letech práce na toto téma jsem si dovolil spekulovat a načrtl jsem stručné poznámky, které jsem v roce 1844 rozšířil na koncept závěrů, které se mi zdály pravděpodobné. Od té doby až do současnosti jsem se zabýval stejným cílem. Při zvažování původu druhů je docela možné, že přírodovědec by mohl dospět k závěru, že druhy nebyly vytvořeny nezávisle, ale vyvinuly se jako variace jiných druhů.“

Darwin neměl žádné znalosti o podstatě duchovní duše. Neměl jasné informace o tom, jak se živá bytost (duchovní duše) přemísťuje z jednoho živočišného druhu do jiného. Nevěděl, jestli existuje ještě další vývoj z lidské formy, a neměl ani tu nejmenší představu o celkovém počtu druhů, kterými duše v evolučním cyklu prochází. Rovněž nemá žádné informace o tom, zda duchovní duše může transmigrovat z lidské formy na nižší druhy života.

Darwinova teorie přinesla ve své době mnoho zmatku. Jeho kritici se velmi oprávněně ptali: „Pokud je Darwinova teorie přirozeného výběru druhů správná,

proč nepozorujeme přechodové formy jednotlivých druhů?“ Samotný Darwin byl v tomto směru zcela zmatený, nemohl poskytnout žádnou logickou odpověď kromě své spekulativní argumentace. Jeho vlastní odpověď spočívala v tom, že „vymírání a přirozený výběr jdou... ruku v ruce“. Neměl poznání o tom, že všechny druhy života existují již od počátku stvoření. „Rozdílné druhy života jsou vytvořeny ihned spolu se stvořením vesmíru. Lidé, zvířata, šelmy, ptáci, vše je vytvořeno současně, neboť rozmanitě touhy, které živé bytosti měly při posledním zničení, se znovu projeví.“ Jednoduchým příkladem je, že druhy, zobrazené ve starých egyptských pyramidách, jsou stejné jako ty, které pozorujeme v současnosti. Podobně páv, jehož barevné peří tak krásně zdobí transcendentální hlavu Nejvyšší Osobnosti Božství, Šrí Krišny, je stejný jako druh, který nacházíme dnes. Se svými chudými základními znalostmi dospěl Darwin k závěru, že některé druhy

Darwin byl pevně přesvědčen, že bez spekulace neexistuje žádné dobré a pravdivé pozorování

sáhle studovat pochopení jeho teorie. Byla vytvořena z jeho vlastních spekulací a mentálních konstrukcí založených na základě některých dat shromážděných během jeho plavby na lodi Beagle (1831-1836). Každý rozumný člověk ví, že spekulativní poznání je zcela omylné.

Jak byla jeho teorie vyvinuta, popsal vlastními slovy takto: „Jako přírodovědec na palubě lodi Beagle jsem byl velmi zasažen určitými

zanikly v procesu evoluce. Toto je zcela mylné.

Kompletní a dokonalá znalost evoluce

Kompletní a dokonalá znalost evoluce v podrobných detailech je k dispozici ve védské literatuře. Jeho Božská Milost Šríla Prabhupáda laskavě podal následující citace z Véd:

„Člověk dosáhne lidské podoby života postupným vývojem po transmigraci přes 8 400 000 druhů života. Ale zmatení blázni, kteří se neodevzdají pod ochranu lotosových nohou Góvindy, tuto podobu zcela promrhají.“

„Existuje 900 000 druhů vodního života, 2 000 000 druhů rostlin a stromů, 1 100 000 druhů hmyzu, 1 000 000 druhů ptáků, 3 000 000 druhů zvířat a 400 000 druhů lidských bytostí.“

Různé živočišné druhy, které jsou zde uvedeny, se liší od druhů, jak je chápou přírodovědci. Význam používaný biologi se týká hrubého fyzického vzhledu nebo hrubého morfologického rysu živých hmot-

ných těl. Nicméně védský význam, který je odvozen po důkladné a pečlivé analýze, je založen na úrovni vědomí živé bytosti. Například biologové říkají, že všechny lidské bytosti patří k jednomu druhu, zatímco védská literatura uvádí 400 000 druhů. Jinými slovy existuje 400 000 stupňů lidských bytostí na různých úrovních vědomí.

Proces evoluce přes těchto 8 400 000 druhů života probíhá od nepaměti. Jak jsme poznamenali dříve, duchovní duše nikdy neumírá a nikdy se nezrodí, ta je věčná. Migruje z jednoho těla do druhého. Pán Šrí Křišna, nejvyšší znalec všeho, říká: „Tak jako si člověk obléká nové šaty a odkládá staré, duše přijímá nová hmotná těla a odkládá stará a neúčinná.“ To je způsob, jakým dochází k transmigraci duše.

Podle Brahma vaivarta Purány, kterou jsme tu citovali, je lidská bytost nejdůležitějším životním druhem. Védánta sůtra doporučuje atható brahma džigjásá – „Teď, v této lidské podobě života, je proto vhodné zaměřit se na duchovní realizaci.“ Kdo jsem já? Jaké je sku-

tečné poslání lidského života? Jaký je konečný smysl naší existence? Každá inteligentní osoba musí tyto otázky klást a hledat správné odpovědi ze správného zdroje. Takzvaní moderní pedagogové tvrdí, že účelem vzdělávání je vyřešit životní problémy. Ale ve skutečnosti učí své studenty, jak více a více zvyšovat smyslový požitek, čímž se vytváří stále více cest k degradaci. „Když jsou takto zmateni různými starostmi a spoutáni sítí iluzí, příliš ulpí na smyslovém požitku a klesají do pekla.“ Na moderních univerzitách a vysokých školách nikdo neučí vědu, která by odpověděla na otázku: „Kdo jsem já?“ Šríla Prabhupáda laskavě zdůrazňuje: „Na univerzitě je tolik oborů – technologické, lékařské, strojírenské, atd. Ale kde je obor, ve kterém by se učilo, jak pochopit, co je smyslem tohoto života, kdo je Bůh a jaký je náš vztah?“ Nejdůležitější část vzdělávání, která učí skutečné poslání lidského života, je úplně vynechána. Vědci tvrdí, že moderní věda je výsledkem lidské touhy po poznání. Proč nejsou zvědaví poznat, kdo jsme a jaký je náš

Závěrem všech Véd je poznání Mně, jsem zdrojem všech Véd a jsem jejich znalcem

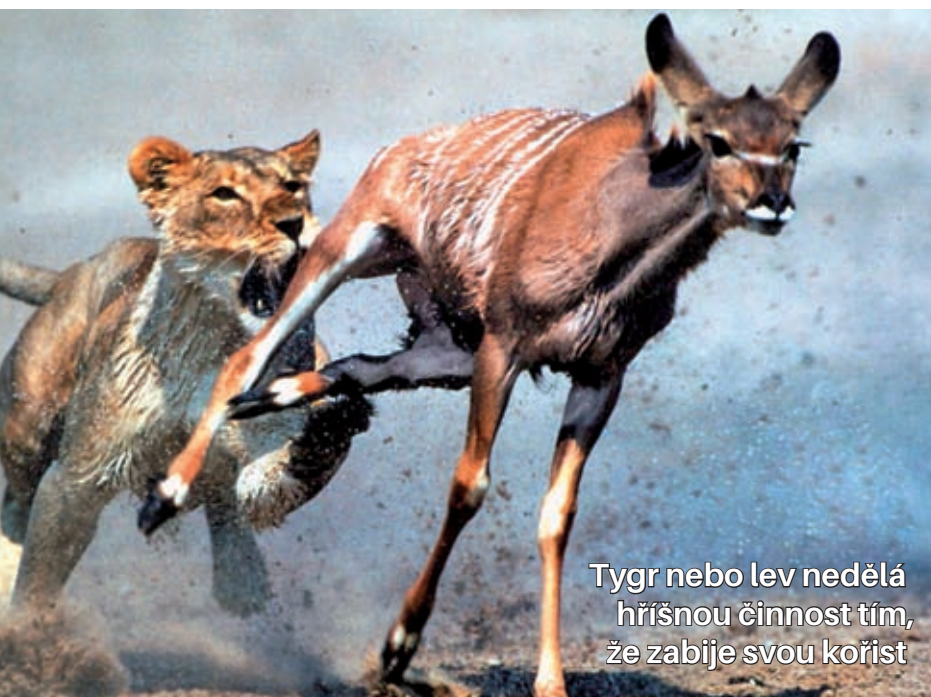

vztah s Nejvyšším Pánem, svrchovaným vědcem, Šrí Krišnou? Védské texty obsahují dokonalé odpovědi na všechno.

Nižší formy života, jako jsou zvířata, ptáci a rostliny, netrpí hříšnými reakcemi za své činnosti, protože nikdy neporušují zákony přírody. Tygr, například, nedělá hříšnou činnost tím, že zabije svou kořist, protože jeho tělo má jednat takovým způsobem a je pro tento účel řádně vybaveno. Ale když duchovní duše dospěje na úroveň lidské bytosti, živá bytost pak podléhá důsledkům svých činů (karma phala). Od této lidské úrovně má tedy živá bytost svobodnou volbu. Pokud chce opustit své hmotné tělo a dosáhnout těla duchovního, může tak učinit z této lidské podoby. Jinak se v okamžiku smrti přemístí do jednoho z 8 400 000 druhů, podle svého přání a vědomí, které vyvinula. Pán Krišna říká: „Každý dosáhne naprosto toho stavu bytí, na který vzpomíná, když opouští své tělo.“ Z lidské podoby může duchovní duše uniknout bídnému kolu zrození a smrti tím, že rozvine vědomí Krišny. „A každý, kdo na konci svého života při opouštění svého těla vzpomíná jen na Mě, dosáhne okamžitě Mého stavu bytí. O tom není pochyb.“ To je evoluce z hmotné úrovně na úroveň duchovní.

Nižší formy života, jako zvířata, ptáci, rostliny apod., nejsou pro přijetí vědomí Krišny příznivě umístěny, protože nejsou dostatečně inteligentní, aby pochopily tuto velkou vědu.

Na druhou stranu je z védské literatury zřejmé, že existují také polobozi, kteří jsou na vyšší úrovni než lidé, ale jejich postavení také není příznivé pro přijetí vědomí Krišny kvůli přílišnému materiálnímu bohatství. Příliš velké bohatství také ztěžuje přijetí vědomí Krišny. „V myslí těch, kteří příliš lpí na smyslovém požitku a hmotném bohatství a jsou těmito věcmi zmateni, se nezrodí pevné odhodlání k oddané službě Nejvyššímu Pánu.“ Proto je pro všechny lidské bytosti naprosto nezbytné, aby v této lidské formě, která je mezi polobohy a nižšími formami života, přijali vědomí Krišny. Jinak bude tato drahocenná lidská forma života naprosto zbytečná. 🐾

Tygr nebo lev nedělá hříšnou činnost tím, že zabije svou kořist

HARE

Exploze vědomí Krišny. Zlatý věk v Kali juze. Hare Krišna mahá mantra v každém městě a vesnici. I když to může znít až fantasticky, je to vše předpovězeno v posvátných písmech. Podobně fantasticky se může jevit představa, že se prezidentkou Spojených států stane stoupenkyně hnutí Hare Krišna. Přesto to vůbec není nereálné.

Tulsí Gabbard, demokratická členka amerického kongresu za stát Havaj, vyzve příští rok v prezidentských volbách Donalda Trumpa.

Gabbard vyrůstala v náboženské toleranci otce katolika a matky hinduistky a na prahu puberty si zvolila hinduismus. Po svém zvolení do Kongresu se tak stala první hinduistkou v tomto zastupitelstvu.

Každoročně promlouvá ve svém videoposelství ke zrození Šrí Krišny k několika desítkám tisíců diváků. Při setkání předních politiků a obchodníků ve Washingtonu u příležitosti prezentace nového filmu o Šrílovi Prabhupádovi Hare Krishna! za vlastního doprovodu na ukulele zazpívala významným hostům mahá mantru.

Gabbard ve své kampani vyzývá ke změně, k míru, k zastavení intervenčních amerických válek po celém světě, ke způsobu vládnutí mnohem osobnějším způsobem. Říká, že není síly mocnější než láska.

KRIŠNA

PREZIDENTKOU

USA?

Je ovšem otázkou, nakolik může jeden, třeba i nakrásně idealistický politik, změnit systém, ve kterém desítky a stovky let prorůstají mezi sebou nejrůznější zájmové skupiny bažící především, zejména a v první řadě po moci a penězích. A i kdyby se mu začala kýžená změna dařit, zda neskončí s prostřelenou hlavou jako – zatím prý poslední státu ve státě se vymaňující prezident – John Fitzgerald Kennedy.

Demon-crazy

Šríla Prabhupáda si přál, aby si lidé do svého čela volili politiky vědomé si Boha. Namísto ziskuchtivých a mrzkých představitelů „Demon-crazy“, jak demokracii nazýval. V té se obvykle k moci dostávají nekvalifikované osoby. Říkal, že v tomto systému výběru si osli a velbloudi mezi sebou vyberou zase to největší zvíře z nich.

Navíc považoval Ameriku za nej-přednější ze zemí, a proto tvrdil, že Krišny si vědomý vůdce státu může ovlivnit pozitivním způsobem celý svět. Je toho tolik, kolik by mohl změnit. Jako když například jedna ministryně zemědělství v Německu, sama vegetariánka, rozhodla, že se na žádných akcích ministerstva nesmí podávat maso.

Šríla Prabhupáda byl ve svých vizích ještě mnohem odvážnější. Na své plánované setkání v srpnu 1975

s Indírou Gándhiovou, k němuž nakonec nedošlo, si sepsal 10 bodů, kterými by se měl Krišny si vědomý vůdce společnosti řídit. Mimo jiné žádal, aby všemi členy zastupitelských sborů byli zasvěcení bráhmani, aby se uzavřela jatka a aby se maso pojídalo pouze doma, nikoliv na veřejnosti. K podpoře těchto kroků mělo být obyvatelstvo vedeno ke zpívání Hare Krišna mahá mantry, která očišťuje vědomí a probouzí lásku k Bohu. Také navrhoval, ať všichni vládní úředníci zpívají Hare Krišna a pomáhají řídit stát v zájmu Boha ve

prospěch obyvatelstva a ať podporují šíření vědomí Krišny po celém světě.

Těžko říct, jestli by Gabbard po svém zvolení mohla prosazovat Prabhupádou navrhované změny ve společnosti okamžitě. Jenže kdo si dokázal představit, že příjezd jednoho malého Inda v 60. letech do Ameriky dokáže tak neuvěřitelným způsobem změnit historii lidstva v jeho nejtemnější hodině! Plán Krišny a touha čistého oddaného mohou doslova cokoliv. I dosadit do čela USA oddaného Krišny. Jen si to představte! 🙏

Tulsi Gabbard spolu s Rádhánáthem Svámím a Vaišéšikou prabhuem

Dénu gítá

kapitola čtvrtá

část první

DOKONALOST OČÍ

Během pobytu ve Dvárace lotosooký Šrí Krišna, uctívané Božstvo jaduovské dynastie, pociťoval velké odloučení od Šrí Vrindávan dhámu a jeho obyvatel. Ve snech prožíval své dětské zábavy, mluvil s přáteli, pásł krávy a hrál si v lesích Vradži. Někdy Jeho královny propadaly obavám, když slyšely, jak promlouvá s nějakou gópí nebo ze svého šťastného spánku volá jejich jména. Při jiných příležitostech, když si Šrí Krišna vzpomněl na své mládí, ronil velký proud slz a ztratil vědomí ve shromáždění Jaduovců, zatímco ministři a královny tomu s obavami přihlíželi.

Aby Brahmá zmírnil Jeho smutek, požádal architekta Višvakarmu, aby vytvořil repliku Šrí Vrindávanu. Obsahovala kvetoucí háje, rozkvetlé pastviny, načernalou řeku Jamunu a dokonale ušlechtilý kopec Góvardhan. Byla tam nádherná božstva krav, pasáčeků a gopí, aby doplňovala extázi Vradža rasy Šrí Krišny. Šrí Krišna oblečený v šatech pasáčka a s pavím perem v turbanu šťastně chodil do těchto zahrad a plně se pohroužil do svých dětských her. Tímto způsobem zapomínal na majestát Dváraky a své královské povinnosti a užíval si blaženosti Vrindávanu.

Jednoho dne, když se Šrí Krišna šťastně a bezstarostně procházel po Novém Vrindávanu, zahlédl svůj okouzující odraz v pilíři posázeném drahokamy. Góvinda, ohromený krásou své vlastní podoby, si pomyslel, že je to nějaký jedinečně krásný mladík, a upadl do meditace. Po dlouhé nehybnosti Šrí Krišna poznal sám sebe, znovu nabyl klidu a začal s údivem uvažovat o vlastnostech své krásy.

S jednou rukou na srdci a druhou ukazující na svůj obraz Šrí Hari řekl: „Jen pohleďte na Mou nekonečnou sladkost, plnou úžasu, bez hranic a nepřístupnou všem kromě Šrí Rádhy. Díky neustále rostoucí moci Její lásky Má neomezená sladkost září novější a novější krásou, což způsobuje, že se jak zrcadlo lásky Rádhy, tak obraz Mé sladkosti neustále zvětšují. Ve své nekonečné soutěži však ani Její láska, ani Má sladkost nejsou poraženy.“

Šrí Krišna, když uvažoval, jak si užívat své vlastní krásy, zamýšleně řekl: „Moji oddaní si vychutnávají Mou vždy čerstvou sladkost podle povahy a síly jejich lásky. Když vidím štěstí Mých oddaných, i Já si toužím užívat Mé sladkosti. Teď, když pozoruji odraz Mé jedinečné

podoby, Mé srdce touží po roli Šrí Rádhy, jejíž bezkonkurenční láska si vychutnává Její krásu jako nikdo jiný.“ Šrí Krišna pohroužený v těchto myšlenkách a topící se ve své vlastní sladkosti, se srdcem toužícím po své vlastní lásce, prostál na tom místě dlouhou dobu, dokud Ho zneklidněná královna Rukmini neodvedla zpátky do paláce.

Povaha poutavé krásy Šrí Krišny má zaujmout srdce všech mužů a žen, včetně samotného Šrí Krišny. Aby si Nandův syn užíval své vlastní krásy, přijímá roli Šrímatí Rádharání v podobě Šrí Čaitanji Maháprabhua. To představuje jeden ze tří důvěrných důvodů Jeho příchodu.

V době, kdy Šrí Krišna nemůže čekat na příchod Gaura avatára, usiluje o okamžité uspokojení svých přání. Pro Jeho potěšení Mu Šrí Rádhá, převlečená za krásného Šrí Krišnu, umožňuje těšit se z pohledu na Jeho vlastní jedinečnou podobu. Tuto zábavu vypráví Višvanátha Čakravartí Thákura ve své Šrí Krišna bhávanámritě takto:

Jedné letní noci na Jóga pithu se Šrí Krišna spolu s Rádhy a Jejími sakhými věnovali příjemným rozhovorům o povaze Jejich věčné lásky. Když si Vanamáli s lotosovými očima, jehož pleť připomínala tmavý dešťový mrak, oblečený do žlutého oděvu a zdobený náhrdelníky bobulek guňdža, vzpomněl na šaradíja rasu, řekl: „Nikdy nezapomenu ten podzimní večer v temném lese Vrindávanu, kdy Mě Šrí Rádhy požádala, abych Ji pokropil nektarem z Mých rtů slovy: ‚Milý Šrí Krišno, naliž prosím nektar Tvých rtů na oheň v Našich srdcích – oheň, který jsi zapálil svými úsměvy a sladkou písní své flétny. Pokud to neuděláš, odevzdáme Naše těla ohni odloučení od Tebe, ó příteli, a tak, stejně jako jógi, meditací dosáhneme sídla v podobě Tvých lotosových

nohou.’ Takové smělé chování bylo nevhodné pro princeznu s ušlechtilým původem. Nechápu, jak mohla mluvit tak nestoudně.“

Šrí Rádhá, která vždy znala mysl svého milovaného, odpověděla: „Kdybys získala bohatství Tvé lehkovážné malé flétny, okouzli bych Tě mnoha mystickými melodiemi a přilákala Tě do hlubin lesa. Kdybys v tomto zmatení uviděl Mou tribhanga rúpu, pak bys dokázal pochopit, jak jsem překonala vysoké zdi zdrženlivosti, abych získala službu Tvým lotosovým nohám.“

Šrí Krišna, velmi dychtivý uskutečnit své hluboké touhy, vyskočil na nohy a řekl: „Nechť se tak stane!“ Předal svou flétnu Šrí Rádhy a vzal Lalitu a její sakhí do odlehlého háje, aby se hráli drama setkání v lese.

Když Měsíc pozoroval divadelní přípravu, ozářil jeviště jejich božského vystoupení svými měkkými, duhovými paprsky. Hvězdy zaplnily oblohu a několik temných mraků se rozdělilo, čímž otevřelo oponu scény s převrácenou zábavou Šrí Krišny. Pro posílení atmosféry noční jasmín provoněl vzduch a jako požehnané publikum se shromáždilo mnoho světlušek, jelenů, pávů a papoušků.

Rádhy s obličejem podobným Měsíci, svými služebnicemi oblečená jako Šrí Hari, přijala Jeho černou pleť, vlasy měla svázané jako On, přiložila Jeho flétnu ke rtům a začala mimořádným způsobem hrát. Když Měsíc uviděl podobu Šrí Krišny ztělesněnou Šrí Rádhou, zdá-

lo se, že ho okouzlí a způsobí jeho pád do Jamuny. To by samozřejmě očekávanou zábavu náhle ukončilo.

Když však Šrí Hari (který přijal podobu, pleť a náladu Šrí Rádhy) obklopený Lalitou a mnoha sakhími, vystoupil z úkrytu, Měsíc byl ohromen Jeho ženskou krásou a nemohl se pohnout nahoru ani dolů.

Šrí Krišna, doprovázen sakhími, přistoupil k trojnásobně prohnuté podobě Rádhy, okouzlen Její krásou a mimořádným vlivem. Pohroužen v náladě podřízené Rádhy, která po velkém utrpení dosáhla svého milovaného Šrí Krišny, hltal Její (Krišnovu) podobu mnoha jazyky svých lotosových očí.

Šrí Krišna pod vlivem své jóga máji uvažoval: „Jen pohledte na

gestivním způsobem, pomyslel si: „Teď Krišnovy oči tančí a pohybují se úkosem a vypouštějí mnoho šípů na cíl v podobě myslí gópi. Až budou probodnuty, stanou se rozrušenými a spadnou do oceánu podřízeného zmatení.“

Když Šrí Rádhi (převlečená za Šrí Krišnu) dál vrhala pohledy na zmateného Šrí Krišnu (v převlečení za Ni), byl ohromen silou Jejího vzezření a uvažoval o vlivu Její krásy. „Pět šípů pohledu Šrí Krišny vypuštěných z Amorova luku Jeho obočí představuje podobu, chuť, vůni, zvuk a dotek. Můj Madana Móhana, který přitahuje Amora, takto dobývá myslí gópi. Přestože jsou velmi pyšné na svou krásu, Šrí Krišna si Vradža gópi plně podmaňuje. Poté,

a procházíte se po nebezpečném místě. Prosim, okamžitě se vraťte do svých domovů a pokračujte ve věrné službě vašim manželům. Pokud potřebujete květiny pro zítřejší půdzu, jsem si jist, že je můžete najít ve vašich vlastních zahradách, s menším osobním rizikem.“

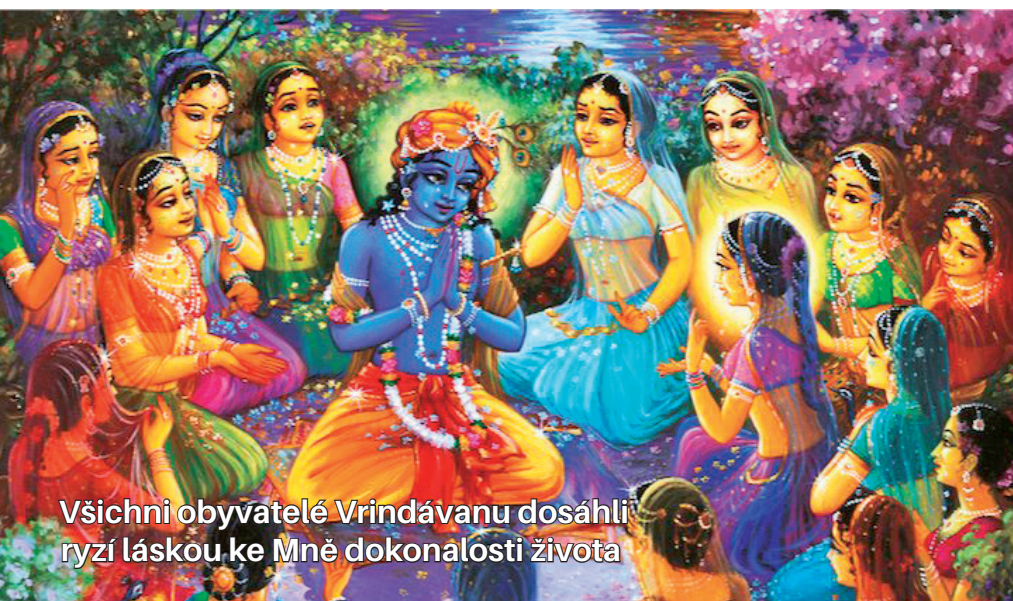
Když Šrí Krišna a gópi slyšeli tato odrazující slova, velmi posmutněli, škrábali do země nehty na nohou a jejich slzy zvlhčily půdu. Přestože pro oklamaného Šrí Krišnu byl hlas Rádhy jako nektar, Její slova otrásla Jeho srdcem.

Šrí Krišna zvedl oči plné slz, pil nektar podoby Rádhy a promluvil Jejím hlasem: „Ó nejdražší, zosobnění láskyplných nálad, prosím neříkej nám tato krutá slova, neboť na Tebe vždy myslíme! Jsi oceán božské lásky a my planeme v ohni chtivých tužeb. Poté, co jsme se uchýlili do úkrytu chladivého nektaru Tvé měsíci podobné tváře, proč na nás útočíš nemilosrdnou sekerou svých drsných slov? Nestrhávej jemnou liánu našich přání, které jsi pokropil sladkou vibrací své flétny.“

Když Šrí Rádhi uslyšela Jeho žalostnou výzvu, vzpomněla si na podobné utrpení, které cítila v minulosti. Ukázala svou usmívající se lotosovou tvář Šrí Krišnovi (v roli Rádhy), souhlasila s Jeho návrhem a okamžitě odstranila úzkost gópi.

Poté, co gópi viděly romantickou chytrost Šrí Krišny (oblečeného jako Rádhi) a nádheru Šrí Rádhi (oblečené jako nezbedný Krišna), splynuly s oceánem smíchu. Když Šrí Rádhi opakovaně objímala gópi vedené Šrí Krišnou (oblečeným jako Rádhi), Měsíc se nespoutaně smál a zaplavil noc stříbrně zlatým leskem.

Pak se Šrí Rádhi odebrala na odlehlé místo a odvedla Šrí Krišnu maskovaného jako Rádhi

Všichni obyvatelé Vrindávanu dosáhli ryzí láskou ke Mně dokonalosti života

krásu transcendentální podoby Šrí Krišny, která zkrášluje ozdoby, které nosí, a nazývá se ozdobou všech ozdob. Když stojí v této trojnásobně prohnuté pozici, Jeho již nepochopitelná krása je dále zkrášlena. Je pro Mě nemožné odhadnout hloubku Jeho krásy. Krása této podoby vypadá jako neproniknutelná propast, která Mě násilím táhne do svých hlubin.“

Když Šrí Krišna uviděl Šrí Rádhu pohnout obočím vzrušujícím a su-

co se stal vždy svěžím Amorem z Vrindávanu, bude s námi nyní tančit tanec rása?“

Šrí Rádhi oddálila flétnu od svých tmavě nabarvených rtů a usmála se na Šrí Krišnu, jehož jemné prsty držely závoj Jejího modrého sári. Šrí Rádhi, která dokonale napodobila hlas Šrí Krišny, řekla: „Ach, mladé hospodyně z Vradži, známé svými sliby cudnosti, proč jste přišly do tohoto nebezpečného lesa samotné? Jste křehké ženy

ze společnosti ostatních domýšlivých gopí. Po doteku Její ruky se Šrí Krišna rozechvěl láskyplnými city a při pohledu na Její podobu Jeho oči hodovaly na Její krásu. Zatímco Ho zdobila květy a girlandami, gopí prohledávaly celý les a ptaly se banjánu, kadamby a tulasí, kde Ti dva jsou.

Když se Šrí Krišna vyčerpáním nočním lesem, naznačil Šrí Rádě, že by Ho měla nést. Řekl: „Už nemohu dál. Prosím, vezmi Mě, kamkoliv si přeješ.“ Šrí Rádha jako energie, která plní všechny touhy Šrí Krišny, okamžitě zmizela a zanechala opuštěného Šrí Krišnu, aby ronil řeku slz a nařikal: „Ó, ó, Mádhavo!“

Když Ho všechny gopí uslyšely nařikat, objevily se tam, něžně Šrí Krišnu obklopily a tišily Jeho s ničím nesrovnatelný smutek. Společně se zapojily do nádherného sankirtanu gopí gity a zpívaly krásné písně jako „*jat té sudžáta-čaranámburuhan stanéšu*“. Když Šrí Hari uslyšel jejich nářek, znovu se objevil, sladce se usmíval, Jeho žlutý oděv zářil a Jeho tělo se lesklo jako modrý mrak.

Všem přítomným se zdálo, jako by Šrí Rádha vyměnila svou zlatou pleť za namodralý odstín pleti Šrí Krišny. Šrí Krišna jí tuto nově nabytou vlastnost oplatil tím, že zdánlivě přenesl bohatství své nálady na Šrí Rádhu, a tímto způsobem si zcela vyměnili své totožnosti.

Při vyvrcholení jejich dramatu ozdobili Rádha a Šrí Krišna střed rása mandaly svým nádherným tancem, zpěvem a hudebním doprovodem. Šrí Krišna, stále plně pohroužený v náladě Rádharání, hleděl na Její překrásnou podobu a cítil se svrchovaně šťastný, že získal Její společnost.

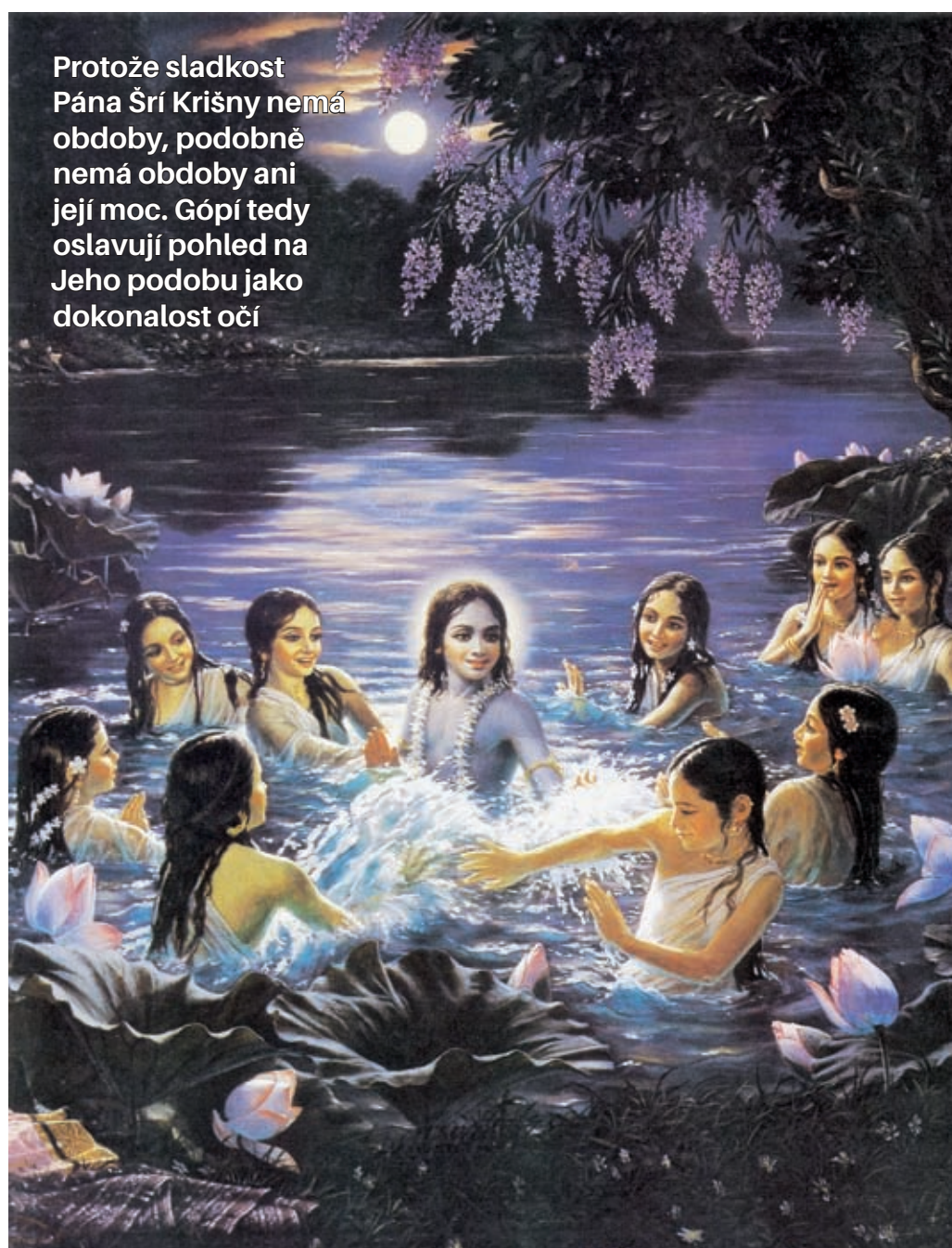
Toho večera Šrí Krišna, pohroužený v neomezeném úžasu své vlastní krásy, navoněný parfémem

mnoha zábav a ozdobený mnoha okouzujícími rozhovory, uspokojil jednu kapku neomezeného oceánu svých tužeb. Přestože Mu to poskytl velké štěstí, nestačilo to a znovu dychtil překonat nedostupné břehy svých snah.

Šrí Krišnadása Kavirádža Gósvámí uvádí, že ti, kdo pijí nektar sladkosti Šrí Krišny, nejsou nikdy nasyceni, ale jejich žíže stále roste. Odsuzují Pána Brahma jako neschopného stvořitele, který místo toho, aby každému poskytl milióny očí, aby si mohl užívat Jeho krásy, dal jen dvě, které bohužel mají nedostatek v podobě mrkání. Protože sladkost Pána Šrí Krišny nemá obdoby, podobně nemá obdoby ani

její moc. Gopí tedy oslavují pohled na Jeho podobu jako dokonalost očí. Pro zrak neexistuje nic vznešenějšího než pohled na jedinečnou podobu Šrí Krišny. Kdokoliv Ho spatří, je opravdu nanejvýš šťastný! Gopí vyjadřují krásu podoby Šrí Krišny v sedmém verši (ŠB 10.21.7) těmito slovy: „Gopí řekly: Ó přítelkyně, oči, které vidí překrásné tváře synů Mahárádže Nandy, jsou vsutku šťastné. Když tito dva synové vcházejí do lesa, obklopeni svými přáteli, ženou před sebou krávy, své flétny přikládají k ústům a s láskou pohlížejí na obyvatele Vrindávanu. Myslíme si, že pro ty, kdo mají oči, není nic dokonalejšího, co by mohli zhlédnout.“ ☪

Protože sladkost Pána Šrí Krišny nemá obdoby, podobně nemá obdoby ani její moc. Gopí tedy oslavují pohled na Jeho podobu jako dokonalost očí

TĚM DRUHÝM

ODCHÁZENÍ

Znáte to - slyšíte nebo vidíte, jak se někomu děje něco nepříjemného, a myslíte si: „To se děje jim, mně se takové věci nestanou, nemůžou.“ A pak jsme v situaci, kdy se nám přihodí nějaká „taková věc“, a už nejsme tak sebejistí a přehlíživí, jsme zdrcení, vyplašení a zoufale toužící po tom, aby to byl jen sen.

V takové situaci jsem se ocitla před rokem a pár měsíci. Vrátila jsem se z Ratha-yatry z Los Angeles šťastná a inspirovaná. Měsíc na to, v říjnu, se mé americké opojení začalo rozplývat po informaci, že moji maminku odvezli do nemocnice, protože měla záchvat a zkolabovala.

Moji mamku? Tu, co nikdy nebyla vážně nemocná? Síly, energie a nadšení do života měla na rozdávání, jediné, co ve svých šedesáti osmi letech brala za prášky, byl B-komplex!

Po týdenních vyšetřeních nenašli v celém těle vůbec nic. Byli jsme rádi, ale zároveň nervózní. Měla před sebou vyšetření hlavy. Kuriózní na tom je, že poslední dva roky vždycky říkala, že v té hlavě něco má. Dokonce byla i na vlastní žádost vyšetřena na CT, ale nic tenkrát nenašli.

Až teď, diagnóza zněla: 4 nálezy na mozku, glioblastom IV.

Glioblastom IV

Doktoři se tvářili a mluvili, jako že to vyléčí a ona se bude uzdravovat doma. Tak tomu věřila celá rodina.

Našla jsem si termíny z lékařských zpráv na internetu, dočetla jsem se, že glioblastom IV je nejagresivnějším nádorem mozku a po stanovení diagnózy mají pacienti před sebou 6 až 12 měsíců života. Četla jsem zkušenosti lidí, kteří měli v rodině někoho s touto nemocí. Byl to šok, který postupně střídala lítost, lamentace, bolest psychická i fyzická.

Bohužel všechny ty popisy zkušeností se začaly stávat realitou.

Začala jsem za maminkou jezdit každé dva týdny na 4 až 5 dní, pomáhat otci s péčí o ni a domácnost.

Po celou dobu své nemoci byla doma, nechtěli jsme ji dát do nemocnice.

Pokaždé, když jsem přijela, na tom byla hůř, mozek přestal postupně dávat informace tělu, přicházela o základní tělesné funkce

a naneštěstí si to uvědomovala, na to mozek stále stačil...

Hledala jsem všechny možné alternativní způsoby léčby, doplňky stravy, diety atd. Nebudu zacházet do úplných detailů, ale tato nemoc vás připraví o veškeré zbytky důstojnosti. Jste odkázáni na druhě úplně ve všem a nakonec přestane postupně i mluvit, protože to prostě nedokážete. Jedinou „výhodou“ této nemoci je, že nemáte žádné bolesti. Poslední 3,5 měsíce maminka strávila už jen v posteli, poslední cca měsíc už nedokázala pohnout ničím. Ale stále bylo vidět, že plně vnímá. Kdy se celoživotní optimistka smířila s tím, že už se nevyléčí, nevím, jen tuším.

Příprava

Proč mám potřebu vám to zde všechno tak vyprávět? Možná proto, že po půl roce psychicky a fyzicky vypjatého života jsem nechtěně získala cenné realizace. A taky možná upozornit na to, že „ty věci“ se mohou stát každému.

Celou dobu jsem věděla, že její karma v tomto těle se blíží ke konci. Nikdy mi na mysl nepřišla myšlenka „Krišno, proč mi to děláš“, nebo „proč zrovna nám se to děje“. Ne, díky vědomí Krišny jsem chápala, že se děje, co má. Zažívala jsem 3. zpěv Šrímad Bhágavatamu v praxi. Dokázala jsem být soustředěná na to, co je důležité, a prostě dělat, co je potřeba: vařit mamince prasádam, starat se o ni a nedávat znát svou úzkost, čentovat u ní, pouštět jí džapu Šríly Prabhupády z Vrindávanu (kterou mimo jiné měla moc ráda), pouštět jí příběhy z Vrindávanu z Krišna knížky, tak krásně zpracované Džaj Gurudévem Prabhuem, kterému tímto ze srdce děkuji!

Když jsem jeden březnový den přijela na dalších původních 4 až 5 dní, maminka už přestávala jíst. A já

jsem věděla, že už musím zůstat, zůstat tak dlouho, jak to bude potřeba, ale hlavně do konce...

Do té doby, co aspoň trochu jedla, nešlo na jejím obličejí téměř poznat, že je nemocná. Ale po týdnů, co nejedla, jen trochu pila, markantně zhubla. A přišel další týden, kdy už nedokázala ani pít, jen jsem jí ledem přejížděla po rtech. Těchto posledních 14 dní jsem jí každý den vyprávěla o Vrindávanu, který měla ráda, každý den jsem jí připomněla, že už nemusí mít starosti o toto tělo, že ho nezachráníme, ale Krišna pro ni má něco mnohem lepšího, ať se nebojí. Každé ráno i večer jsem jí malovala tilak, téměř nonstop měla puštěnou džapu Šríly Prabhupády, pokud jsem jí nečetla ze Šrímad Bhágavatamu.

Poslední 3 dny už s námi byl i můj manžel, takže jsme se u ní střídali s džapou a on jí četl i několik hodin v kuse ze Šrímad Bhágavatamu.

Milost Pána Rámačandry

Přišla krásná, slunečná neděle 25. března, byl příznivý den zjevení Pána Rámačandry, Ráma navamí. Hned ráno jsem mamince řekla, že jestli někdy opustit tělo, tak dnešní den je na to nejlepší, a vyprávěla jsem jí o Pánu Rámačandrovi.

Kolem poledne jsem cítila na jejich pažích vlhký, studený pot. Hned mi problesklo hlavou – smrtelný pot. Řekla jsem mému manželovi, že už to zřejmě přichází. Sedli jsme si k ní a četli z Rámájany, po dvou hodinách čtení jsme začali intenzivně čentovat společně se Šrílou Prabhupádou.

Její dech začal být velmi nepravidelný, docházel jí kyslík, hladila jsem ji po tváři a celou dobu jsme pronášeli mahá mantru. Přímok hlavě jsem jí dala Šrímad Bhágavatam, aby se ho dotýkala, měla jej vlastně na hlavě. Celou dobu

taky měla girlandy z Gaura Púrnimy z Lutotína od Gaurángy a Nitjánandy. Do pusy jsem jí dala lístek tulasí potřený santálovou pastou z nohou Pána Šjamasundara z Vrindávanu, který pro tuto příležitost přivezla na poslední chvíli sakhí Kavítá déví. Na krku i na ruce měla tulasí kantimálu a kousek dhótí Pána Nrisinhadéva z abhišku na Sinhácalam.

Nevynechala jediný festival
Ratha yatra v Praze

Kropila jsem ji vodou z Gangy, přímo od pramene z Gómukh. Svůj poslední dech vypustila v 16:45 hodin. Získala milost Pána Rámačandry, aby mohla odejít v příznivý den za zvuku mahá mantry.

Nic jiného vlastně nebylo potřeba, nejdůležitější bylo svaté jméno.

Priority

Byl to zvláštní, smíšený pocit. Byla jsem šťastná, že jsem jí mohla asistovat v nejdůležitější a nejtěžší části jejího života, udělala jsem to nejlepší, co jsem zvládla. Věděla jsem, že

jsem splnila svou povinnost, a to mě naplňovalo uspokojením.

Byla jsem vděčná Krišnovi za to, že jsem mohla být „u toho“, protože jinak by mě to mrzelo do konce života! Byla jsem vděčná Šrílovi Prabhupádovi, že mohu praktikovat bhakti jógu a mít alespoň nějaké poznání a pochopení, díky čemuž jsem mohla tuto náročnou zkoušku zvládnout, jak nejlépe to šlo, a být pro maminku užitečná.

Uvědomovala jsem si již pár měsíců, když jsem se o ni starala, jak moc naše priority ovlivňují naše životy a následně schopnost někomu pomoci.

Rozloučení

Nakonec jsme s mou švagrovou a neteří maminku naposledy umyly, namazaly i olejčkem od Pána Nrisinhadéva z Májápuru, oblékly do jejich oblíbených, krásných šatů, nasadily balerínky. Zapálily jsme svíčky, vonnou tyčinku a každý z nás se s ní loučil...

Vypadala krásně! Jako vila :). Byla klidná s lehkým úsměvem, bez jediné vrásky ve svých 68 letech.

Měla spoustu krásných vlastností, které jsem naneštěstí nepodědila, ale přála bych si je mít a inspirují mě. Během její nemoci a posledních 14 dní se za ni hodně oddaných modlilo a zpívalo kirtan. Můj

nechala jediný festival Ratha-yatra v Praze. Několikrát byla na NÁma Hatta táboře, kde s námi dokonce jednou slavila Džanmáštami. Nemám pochyby o její lepší budoucnosti, ona nic neztratila, jen získala! To pouze já jsem přišla o společnost milující matky a jedné ze svých nejlepších přítelkyň.

A na úplný závěr udělala svou poslední kazatelskou službu – na jejím pohřbu hrála džapa Šríly Prabhupády se zvuky papoušků a opic z Vrindávanu :).

Všichni, co se s ní přišli rozloučit (cca 80 lidí), slyšeli džapu Šríly Prabhupády. Šríla Prabhupáda kí džaj!!

Prach z jejího těla jsme rozprá-

Přišla krásná, slunečná neděle 25. března, byl příznivý den zjevení Pána Rámačandry, Ráma navami

Pochopila jsem, že můžu dát jen to, co mám. Některé věci jsem dělala úplně bez rozmyslu, zkrátka proto, že mám důvěru v jejich hodnotu. Kdybych posledních X let nečentovala, nepraktikovala bhakti jógu, neznala filozofii, nevěřím, že bych v této situaci obstála.

Když nemáš, nemůžeš dát.....

duchovní mistr Bhaktivaibhava Svámí věděl o její nemoci i odcházení a byl jeden z prvních, který se o jejím odchodu dozvěděl.

Navštívila se mnou Vrindávan, koupala se v Rádha kundu v den Jeho zjevení, chodila na kirtany Aindry Prabhua, měla moc ráda oddané, během svého života vědomě vykonala oddanou službu. Nevy-

šli v Májápuru v Ganze a ve Vrindávanu v Jamuně.

Realizace

Díky této smutné zkušenosti jsem měla několik cenných realizací.

Takto blízko smrti jsem mohla vidět, že smrt je přirozenou součástí života. Přestala být zahalená tajemstvím a neměla jsem z ní

Po devíti letech se vrátila do Vrindávanu v podobě prachu, který odplul po Jamuně

takové obavy. A to je přesně, co se děje např. v Indii, narození, nemoc, stáří a smrt jsou pro lidi přirozenou součástí života, protože se s nimi setkávají ve svém běžném životě. Stále společně žije několik generací, nezavírají své staré rodiče a prarodiče do ústavů a nemocnic. Starají se o ně až do konce, čímž mimo jiné dávají příklad svým dětem.

Dále jsem viděla, jak lidé bez poznání doslova zavírají oči před skutečností. Nechtějí si věci přiznat, přijmout je, jak jsou, nalhávají si

svou realitu a zoufale se jí snaží věřit. Vyhýbají se pravdě, která jim křičí do očí, ale oni ji nechtějí slyšet ani vidět. Díky tomu nemohou pomoci sobě ani druhým.

Uvědomila jsem si pomíjivost věcí a života. Jak nesmyslné je hromadit jen proto, abychom hromadili.

Vždyť vůbec netušíme, co bude za hodinu! Co ovlivní náš život tak, že nic z toho, na čem nám teď tolik záleží, nám už nepomůže a my o to už ani nebudeme stát. Od té doby se opravdu snažím nehromadit, a spíše se zbavovat :).

Stejně tak jsem to začala vnímat i se vztahy. Život je krátký na to, abychom udržovali nefunkční vztahy. Vztahy, které nás trápí, bolí, rozčilují. Proč se snažit je řešit či udržovat, když je nespravíme? Přestala jsem se tím trápit a vypustila je. Rozhodla jsem se investovat svou energii do vztahů, které mě posouvají blíže k cíli, blíže ke Křišnovi.

A poslední realizací bylo uvědomění, jak jsou oddaní vznešené a milostivé duše. Jak mají díky Křišna vědomí skutečný soucit, a proto v daných situacích jednají vždy pro prospěch druhých. Díky oddaným, mému duchovnímu mistrovi, Šrílovi Prabhupádovi, díky vědomí Křišny jsem tuto náročnou zkoušku mohla zvládnout a nebyť utopená jen v nářku, beznaději a strachu.

Jsem vděčná za to, že mohu praktikovat bhakti jógu, že mohu zpívat mahá mantru, číst knihy Šríly Prabhupády, chápat opravdovou realitu života a mít společnost oddaných, protože bez toho by byl život v tomto světě nesnesitelným! Děkuji!

Jasmin tušté džagad tuštam –
Je-li spokojený Nejvyšší Pán, je každý spokojený

Hare Křišna 🙏

Čentovali jsme u ní, pouštěli jí džapu Šríly Prabhupády a příběhy o Křišnovi z Vrindávanu

250 ml hladké mouky
250 ml celozrnné mouky
130 ml třtinového cukru
1 vanilkový cukr
3 pl mletých vlašských
ořechů
3/4 prášku do pečiva
1 pl skořice
špetka soli
2 najemno nastrohané
střední hrušky
2 pl medu
125 ml slunečnicového oleje
250 ml mléka

Zima je přece krásná. Vůkol mrazivé závěje a ledové rampouchy - ale toho se pravda nenajíme. Tak spíš hrušky, ořechy - ty můžeme zaměstnat ve službě Krišnovi.

Tentokrát Mu něco upečeme.

V míse smíchejte mouky - bílou hladkou a nějakou celozrnnou (ať už špaldovou, pšeničnou nebo žitnou). Každá mouka trochu jinak saje, takže to budete muset vychytat při přidávání tekutiny, ale to vy přeci jako zkušení pekaři víte. Potom přidejte další sypké ingredience, po nich přijdou na řadu nastrohané hrušky, med, olej a úplně nakonec vmícháte mléko. Některé hrušky jsou hodně šťavnaté, takže mléka nakonec použijete méně. Těsto by mělo být hladké, konzistence tak akorát - ani tekutá, ani tuhá.

Olejem vymažte formičky na muffiny, minibábovky nebo na cokoli, co máte doma, a naplňte je těstem. Dejte péct do trouby předehřáté na 180°C na 20-30 minut. Toto množství těsta mi vystačí na jedno plato muffinů, jedno plato minibábovek a jeden tenký korpus v dortové formě. Ani kapka nazmar :) . Když muffinky vychladnou, uvařte k nim Krišnovi nějaký dobrý čaj a s láskou Mu je obětujte.

Hare Krišna!

ZIMNÍ MUFFINKY

Recept poskytl
Kasturí Mañdzari dévi dāsī